

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 137

Ple del Parlament

Sessió 66, primera reunió, dimarts 19 de desembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma (posposada) 300-00411/13	4
Interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern 300-00415/13	5
Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'esport 300-00416/13	12
Interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient 300-00412/13	19
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 300-00418/13	27
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior 300-00417/13	34
Interpel·lació al Govern sobre les professions sanitàries 300-00413/13	39

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 66.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la consellera de Territori i el conseller de Salut.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de Llei de foment de l'associacionisme (tram. 200-00006/13). Comissió de Drets Socials. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 729, 5).
3. Projecte de Llei de composició del consell d'educació de Catalunya (tram. 200-00007/13). Comissió d'Educació. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 706, 4).
4. Proposició de Llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica (tram. 202-00070/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 674, 5).
5. Decret Llei 3/2023, del 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic (tram. 203-00038/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei (text presentat: BOPC 708, 9).
6. Projecte de Llei de modificació de la Llei 16/2014, del 4 de desembre, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea (tram. 200-00022/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat.
7. Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2020 (tram. 257-00002/13). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 472, 13).
8. Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2021 (tram. 257-00003/13). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 729, 41).
9. Interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern (tram. 300-00415/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'esport (tram. 300-00416/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma (tram. 300-00411/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient (tram. 300-00412/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00418/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior (tram. 300-00417/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les professions sanitàries (tram. 300-00413/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre els pressupostos per al 2024 (tram. 300-00414/13). Joan Carles Gallego i Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia (tram. 302-00374/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes (tram. 302-00368/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya (tram. 302-00369/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat (tram. 302-00370/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial (tram. 302-00372/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut (tram. 302-00371/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la sequera (tram. 302-00373/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics (tram. 302-00375/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

La presidenta

Bona tarda, diputats i diputades. Iniciem el Ple. Comença la sessió.

En primer lloc, els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà a les nou del matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Així mateix, els faig avinent que dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional per a les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.571 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Interpellació al Govern sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma (posposada)

300-00411/13

Abans de començar l'ordre del dia d'avui, els informo que el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, tal com estableix l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, posposar la interpellació sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Per tant, les interpellacions que s'han de substanciar aquesta tarda corresponents als punts 12, 13, 14 i 15 de l'ordre del dia se substanciaran mitja hora abans del que estava previst a la seqüència horària.

Així mateix, tal com s'ha avançat a la Junta de Portaveus d'avui, els faig avinent que la interpellació sobre els pressupostos per al 2024, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, se substanciarà demà dimecres a continuació del punt número 4.

Passem, doncs, ara ja al novè punt de l'ordre del dia, que és la interp·l·laci3 al Govern sobre el balanç de l'3ltim any de govern, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula per fer la seva exposici3 el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, señoras y señores diputados, no es ningún secreto que el Govern de Esquerra Republicana es un *govern* que está en minoría, con solo treinta y tres escaños. Es un gobierno débil. Es un gobierno que ha gobernado mucho más a base de decretos que de leyes. Es un gobierno que a 19 de diciembre no ha presentado todavía los presupuestos, incumpliendo una vez más los plazos fijados en la ley. Es un gobierno que es el gobierno de la inacción. Es un gobierno que no hace nada, pero es que nunca han hecho nada desde los últimos diez años u once. Son diez años de *procés*, una Cataluña con necesidades crecientes. Tenemos ahora más población que hace diez años. Ja som 8 milions. Pero seguimos con carencias profundísimas de las que ustedes, eso sí, siempre les van a echar la culpa a la falta de financiación, al Gobierno de España, a que España nos roba, pero lo cierto es que hay muchísimas negligencias y dejaciones de sus obligaciones en temas capitales.

Y, por ejemplo, el de infraestructuras, la gestión del agua. El Ter y el Llobregat dan lo que dan. El régimen de lluvias en la cuenca mediterránea, y más con el cambio climático, da lo que da. Entonces, ¿cuál es la solución? ¿Los trasvases? «¡No! Trasmvases, no», dicen ustedes. Bueno, pues las depuradoras. «¡No! Las depuradoras, no.» ¿Las presas? «¡No! Presas tampoco.» ¿Traer barcos con agua? «No.» ¿Hacer entonces obras de adecuación de la red de distribución? Pues tampoco; tampoco las han hecho en los últimos diez años. En cambio, ¿cerrar las aguas de los gimnasios? Sí. ¿Racionar el agua a los ciudadanos? Sí. La zona metropolitana de Barcelona es la que gasta menos agua por habitante de Europa. Gastamos cien litros de agua por habitante y día, frente a los más de doscientos que gastan en el resto de Europa.

Y estamos en la cola de las energías renovables. A los catalanes nos venden mucho lo de las energías renovables, ustedes, como si estuvieran superimplicados, pero estamos a la cola de toda España en la implantación de las energías renovables. Nos lo venden como si fuéramos líderes, y nos pasa igual que en la educación, que figura que es el *model d'èxit* de las energías renovables, pero estamos los últimos y a la cola, igual que en la educación estamos también a la cola.

Más infraestructuras. ¿El aeropuerto? Desbordado, pendiente de inversiones. ¿Van ustedes a poner el cascabel al gato? No, tampoco. ¿La B-40? Proyecto parado. ¿La L9? Hace poco decían cuándo se van a acabar las obras de la Sagrada Familia, pero las de la L9 todavía no sabemos cuándo se van a acabar.

Y esto en cuanto a infraestructuras. En educación, de *capdavanters* y de *model d'èxit* a la cola de Europa y de España. El informe PISA ha sido un obús absoluto en la línea de flotación de su orgullo, de su supuesto *model d'èxit*. Es un fracaso sin paliativos. Ahora vamos a hacer una reunión para parecer que se hace algo, pero ¿tienen ustedes propósito de enmienda? ¿Pretenden ustedes reformar el sistema? ¿Van a hacer ustedes algo para priorizar el esfuerzo, para mejorar la formación de los docentes, para reforzar su autoridad, para acabar con el sistema fosilizado de inmersión lingüística y pasar a un trilingüismo, que es el que dan las escuelas privadas con mejores resultados? Pues no, de eso absolutamente nada.

Y si hemos visto las infraestructuras y hemos visto la educación, ¿qué hay de la economía, que es donde nacen todos los derechos de nuestro estado social y democrático de derecho, de donde se pueden hacer efectivos, de donde se puede redistribuir la riqueza, de donde se puede hacer que no haya tantos pobres, que nadie se

quede en la cuneta, que todo el mundo tenga una sanidad pública suficiente? Pues, bueno, la economía, el motor de la sociedad, es una colección de oportunidades perdidas.

Vamos a perder la fórmula 1. Ese Hard Rock en Tarragona jamás... Bueno, es que yo, desde que estoy aquí, estamos hablando del Hard Rock. Y ¿hay algunos que se oponen? Pues nada, no se va a ver el Hard Rock. Estamos perdiendo puntos frente a otras autonomías, perdiendo oportunidades. La fábrica de baterías se fue a Valencia, pero es que ahora el puerto de Valencia ha conseguido unos contratos que se va a erigir en uno de los mayores puertos del Mediterráneo, por encima del de Barcelona, en materia de contenedores. Claro, estamos perdiendo frente a otras comunidades autónomas.

¿«La Caixa» y el Banco de Sabadell dónde se fueron? Pues a Valencia y Alicante. La salida de empresas: ¿va a volver alguna? No. Parece que los quieren ustedes hacer volver a punta de pistola, pero es que no estamos sabiendo nada de cómo van a volver esas empresas, porque no se puede obligar a las empresas, que atisban la inseguridad jurídica y la inestabilidad política. No van a volver nunca, nunca van a volver esas empresas, por mucho que ustedes amenacen, quieran cambiar la ley. Oiga, el dinero no viene si el dinero tiene miedo.

¿Qué hacen ustedes en el sistema impositivo para animar la economía? Bueno, pues, seguimos siendo la comunidad autónoma que más IRPF paga. No se ha deflactado la tarifa del IRPF, cuando lo han hecho ocho comunidades autónomas. Anuncian una bajada de las tarifas para los próximos presupuestos, cosa que podrían haber hecho mucho antes, pero ustedes no tienen una voluntad ni creen en una política fiscal que ponga más dinero en los bolsillos de las personas e insisten en manejarlo ustedes con su mala administración. Usan esa bajada de impuestos como señuelo para que les aprueben unos presupuestos que ustedes, con treinta y tres diputados, no pueden aprobar, pero tampoco creen en lo que ustedes están proponiendo como señuelo.

Y, entre tanto, seguimos en la comunidad autónoma con mayor número de impuestos propios. Somos la comunidad autónoma más endeudada de España: 84.500 millones, que equivale a dos años del presupuesto íntegro de la Generalitat. Eso es como si una persona que gana 41.000 euros al año debiera 85.000 euros porque se compra un coche, por ejemplo, de alta gama. Y la gente diría: «Oye, pero ¿qué haces gastándote 85.000 euros si ganas 41.000? ¿Cómo vas a devolver eso?» Le diría su familia.

Claro, si esto es una empresa, oye, se declara en quiebra, como pasó en 2009, que Cataluña entró en quiebra y apenas podía afrontar las nóminas de los funcionarios. Desde entonces, estamos arrastrando esta deuda, que es una verdadera losa y que se debe a la mala gestión. Y, entre tanto, el Estado, prestándonos con el FLA, a interés cero, cosa que ustedes siempre omiten, porque es a interés cero, y es algo que es como para poner en el activo de España. Y Cataluña es la que debe, con diferencia, el doble... La segunda es la Comunidad Valenciana; pues debe la mitad que nosotros. Y Andalucía debe la cuarta parte. Son números de ahora, de noviembre, señora *consellera*.

¿Madrid sabe cuánto debe al FLA? Cero, cero euros debe al FLA, Madrid. ¿Cómo es posible eso? «Ah, per les balances fiscals, perquè Espanya ens roba.» Madrid aporta más que Cataluña a la caja común. También es una comunidad con las rentas *per capita* altísimas y también se redistribuye el dinero entre el resto de España y de los españoles, como corresponde en un estado social y democrático de derecho. Por tanto, ellos tienen más déficit fiscal todavía que Cataluña y, sin embargo, deben cero euros al FLA. ¿Por qué? Pues porque aquí nos gastamos las cosas en tracas. Nos las seguimos gastando. Seguimos abriendo embajadas, seguimos sin parar de gestionar mal.

Y, oiga, cuando ustedes tienen que hacer algo, dicen: «Vamos a hacer..., un pacto de país, un pacto de país per l'educació, un pacto de país per l'aigua.» ¿Y en qué se traducen los *pactes de país*? En que ustedes reúnen a sus correligionarios para que nada cambie, llaman a setenta asociaciones, hablan con todas ellas y tal. Al final, claro, como hay que consensuar entre setenta, acaban siendo cosas inconcretas, acaba retrasándose todo, acaba por no tomarse la decisión y acabamos por estar otra vez inactivos y otra vez perdiendo oportunidades.

Mientras tanto, eso sí, no le falta un duro a TV3, no les falta un duro a las embajadas, a las gestiones duplicadas y a los chiringuitos.

Como le decía, si esto fuera una empresa, habría que declararla en quiebra y abrir una pieza de responsabilidad criminal contra el administrador. Ustedes son administración; si fueran una familia, tendrían embargada la casa, el coche y las cuentas.

Gracias.

La presidenta

Per a la resposta té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Bé, diputat, miri, li faig una proposta: què li sembla si en aquest balanç d'aquest últim any fem servir dades objectives, no dades descontextualitzades o bé percepcions? Perquè, escolti, si jo li dono la meva opinió, segur que també serà subjectiva.

Miri, vostè diu: «És que no legislen, aquest Govern no legisla.» Miri, quina mala sort, aquest Ple, només aquest Ple, portem tres lleis. Miri, quina mala sort que ha tingut. I estem esperant, doncs, que l'impulsi el Parlament en deu normatives més que hem impulsat el Govern, a banda de les del Parlament. Per tant, no és cert: estem en uns nivells semblants a altres legislatures.

Però, miri, més dades i dades recents, perquè vostès van registrar la interpellació just després o just abans de que es publicuessin les dades del CEO, que són unes dades actuals, que són unes dades vigents, perquè es varen recollir entre el 29 de setembre i el 30 de novembre. Per tant, parlem amb dades.

I, escolti, per primera vegada en molts anys, aquest Govern aprova, aquest Govern aprova en la seva gestió. Per tant, la ciutadania de Catalunya el que considera és que aquest Govern tira endavant amb els temes que efectivament li interessin. Mentrestant, el Govern espanyol encara suspèn amb un 4,5.

En tot cas, si fem balanç d'aquest últim any i respecte d'aquesta enquesta, veurà que hem pujat mig punt. Home, és curiós perquè, si aprofundim en els votants que ens aproven, doncs, mentre que abans només aprovàvem els d'Esquerra Republicana, ara aprovem també els de Junts per Catalunya, els d'En Comú Podem, el PSC i la CUP. Per tant, només suspensem PP, VOX i Ciutadans. Oh, quina sorpresa!

En aquest sentit, és veritat que els enquestadors ens diuen que els hi costa trobar gent que digui que són simpatitzants del seu partit. Per tant, la seva mostra és petita. Però, en qualsevol cas, i fins i tot en els seus votants, també millorem; una dècima només, però, bé, de mica en mica s'omple la pica. En qualsevol cas, això són dades, i no percepcions o no subjectivitat, com vostè ha fet.

De fet, des de que Esquerra Republicana està al capdavant del Govern en solitari, liderat pel president i en el conjunt de les catorze conselleries, doncs, resulta que és quan tenim més bons resultats en la valoració de la ciutadania. Plantegi's per què i, en tot cas, plantegi's si estan els seus pensaments, els seus plantejaments allunyats del que pensa la ciutadania.

En tot cas, ho hem dit en infinitat d'ocasions: nosaltres seguim el pla de mandat. Seguim, doncs, les quatre transformacions –democràtica, social, verda i feminista. I el que ens hem de plantejar és si hem assolit els objectius amb els que ens vam

comprometre quan ens vam presentar a les eleccions. Tenim un país més verd que l'any passat. Miri, jo li parlo amb dades. Tenim 91.000 llars i empreses que han instal·lat plaques solars pels incentius que dona la mateixa Generalitat i també altres administracions –ajuntaments o l'Estat. De fet, jo mateixa m'hi compto, en aquestes 91.000 llars. Això genera tanta energia com l'equivalent a una central nuclear. Doncs sí, aquest és el camí. Per altra banda, el que fem d'aquí a final d'any és que aquesta xifra arribi a cent mil, a cent mil instal·lacions.

Per altra banda, és més verda, Catalunya és més verda perquè l'energètica pública està en ple funcionament. Un salt endavant en la producció i distribució d'energia verda als edificis de la Generalitat. Evidentment uns deures que havíem de fer i estem fent. També hem autoritzat 1.500 megawatts d'energies renovables, que, bé, vostè pot pensar que són pocs, però és que en els darrers deu anys se n'havien autoritzat només nou; de nou a 1.500. I quan acabem aquesta legislatura arribarem als tres mil megawatts autoritzats. Per tant, la línia és positiva.

També parlem d'espais naturals, importantíssims quan parlem de la qüestió de la sostenibilitat. Estratègia del delta de l'Ebre, 117 milions d'euros per lluitar contra la regressió i el canvi climàtic, o l'aprovació de l'estratègia Pirineu per aprofitar el valor i la singularitat dels espais naturals al Pirineu. I això, efectivament, és absolutament imprescindible per reduir l'impacte del canvi climàtic quan parlem, per exemple, de boscos i quan hem multiplicat els ajuts a la gestió dels boscos; hem passat de 3 milions a 18 milions. Per tant, hem multiplicat per sis la gestió des d'un punt de vista de l'aprofitament dels boscos, però també des del punt de vista de la prevenció d'incendis.

I això també va relacionat amb la sequera, perquè en la mesura que gestionem els nostres boscos també ens ajudarà a aquest estrès hídric que pateixen els nostres espais naturals. Per tant, un país més verd, però no només perquè ho diguem amb dades, que ho diem el Govern amb dades; també ho apunta l'enquesta del CEO quan ens diu que la ciutadania ens valora amb 0,6 punts més les accions que hem fet en aquest àmbit.

Una altra qüestió. Podríem dir que aquest país és menys desigual, és a dir, on hem avançat en polítiques socials? Doncs vingui. Compartirà amb mi que les polítiques d'habitatge són molt més profundes i, en aquest sentit, que hem destinat 180 milions d'euros a ampliar el parc d'habitatge públic –absolutament necessari–, i 144 a ajuts per al pagament de lloguer, un vint-i-sis per cent més que l'any anterior.

Per altra banda, amb acords que hem elaborat amb ajuntaments, estem construint ja 2.100 habitatges en trenta-sis ciutats catalanes, que es destinaran a lloguer social, i arribarem d'aquí al 2026 amb deu mil habitatges més.

Per altra banda, aquest Ple, doncs, sí que portem un decret, però perquè ens sembla absolutament rellevant limitar l'habitatge d'ús turístic a les ciutats, que ha crescut, com sap, exponencialment. Les alcaldies d'aquest país ens demanen que ho regulem, i per això hem plantejat què cal fer amb aquests habitatges.

Vostè ho ha apuntat, però, en tot cas, li dono alguna informació més. Les dades de PISA, l'informe PISA. Evidentment, és primordial reduir les desigualtats també per millorar els resultats. Crec que això està fora de dubte. De fet, quan enguany un vuit per cent més de nens i nenes s'han matriculat de zero a tres anys, en aquest cas per la gratuïtat de l'I2, reduïm les desigualtats, efectivament, perquè no pot ser que un tema socioeconòmic determini si una família pot o no escolaritzar en l'àmbit d'I2. L'accés a aquest espai educatiu és importantíssim.

Més mestres també redueixen les desigualtats, i els tenim. Més possibilitats d'atendre les necessitats de les persones vulnerables. I no és suficient. És clar que no és suficient. Per això estem treballant per ampliar, doncs, no només el pressupost, sinó totes les possibilitats en aquest àmbit. Però hem situat 80 milions d'euros per a l'escolarització de l'alumnat més vulnerable en el marc del programa contra la se-

gregació escolar. I no estem a nivells òptims. Només fa falta que vagi a determinades ciutats per veure que no és així, però seguim treballant-hi.

També contribuïm a reduir les desigualtats quan invertim en la salut pública per fer-la més forta i de qualitat? Doncs sí, i ho estem fent amb el personal sanitari que hem reforçat en l'àmbit assistencial, també amb nous perfils professionals, a una atenció primària forta, que és la porta d'entrada al sistema de salut, amb un enfocament comunitari i preventiu.

Altres polítiques per reduir la desigualtat: l'ocupació, treball ben remunerat i digne, l'aposta per la reindustrialització del país. Una reindustrialització que, ho sento, però no ens vindrà pels macroprojectes. Ens vindrà per les petites i mitjanes empreses i cooperatives que s'estan instal·lant arreu del país i que ho hem fet sempre. Catalunya és així. Catalunya és un teixit de petites i mitjanes empreses, que creen llocs de treball de qualitat, que no marxen, que no extorsionen. I això ho fem a través del pacte nacional per a la indústria, i ho fem amb una execució a un ritme elevat.

Ho fem amb polítiques actives d'ocupació, amb 600 milions d'euros. Ho fem també amb polítiques valentes en altres àmbits, com són les polítiques de generació d'igualtat d'oportunitats. Ho fem amb l'esport femení. Ho hem explicat en moltes ocasions, i avui, doncs, no m'hi estendré, però també ho fem quan som més feministes i més igualitaris quan treballem per aquest pla per combatre la pressió estètica. Un pla que ha estat valorat internacionalment perquè ja estem aplicant-lo.

I efectivament, altres qüestions: l'equitat menstrual, o també els 43 milions d'euros per acabar amb la violència masclista, que, efectivament, és una situació que a mi m'amoïna especialment que visquem les dones en aquest país i a aquestes alçades de la pel·lícula.

I en tot cas... I acabo, perquè se m'acaba el temps, però el que li desagradarà més: els avenços en l'àmbit de la democràcia; sí, en l'àmbit de la democràcia en aquest país. Eliminació del Codi penal del delictes de sedició. La modificació de la malversació per, efectivament, lluitar contra aquesta repressió que vivim el dia a dia moltíssimes persones. En aquest sentit, aconseguir la tramitació de la llei d'amnistia ha estat un èxit absolut, que, en aquest sentit, no es podrà retorçar la justícia per perseguir la dissidència com s'ha fet fins ara.

Més coses. Resolució del conflicte polític. Efectivament, estem encarrilant la resolució del conflicte polític. L'amnistia és el principi, però no és la fi de res; al contrari, ara obrim una nova carpeta. I tot el que li he explicat no ho fem des del cofoisme ni des de l'autocomplaença, al contrari; el fet que per primera vegada en molts anys el Govern aprovi no ens fa estar satisfets del tot, sinó que el que busquem és l'excel·lència, i ho fem amb la millora de la igualtat d'oportunitats per un país més just i, efectivament, molt millor del que ens hem trobat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora *consellera*, por su respuesta. Mire, lo único, que a mí me llama la atención que usted replique en sede parlamentaria con los datos del CEO. O sea, los datos con los que usted me replica son los datos del CEO, que básicamente afectan a la popularidad del Gobierno y que también hay que decir que gracias a los 35 millones que ustedes gastaron en publicidad institucional en el año pasado..., pues seguramente sirven para eso, para que en la percepción del CEO luego los vean como mejor de lo que son. Una publicidad que, por cierto, me ha hecho gracia que ustedes han invertido más en el Tinder que en *El Mundo*, *La Razón* y el *ABC*; más publicidad han pagado al Tinder que en *El Mundo*, *La Razón* y el *ABC*, lo cual también da un poco la idea (*remor de veus*) de sus preferencias. (*L'orador riu. Alguns aplaudiments.*)

Mire, el Govern –el Govern– en lo que no aprueba, en los datos que no aprueba es cuando hay contrastes, no cuando lo dice el CEO, sino cuando lo dice..., cuando se contrastan con datos de fuera, por ejemplo, con el informe PISA. El *model d'èxit* resulta que es un fracaso. Los barracones, las listas de espera, el abandono escolar, que es una de las comunidades con más abandono escolar, la pobreza –uno de cada tres niños. Esto sí que son datos, no lo que dice el CEO. El Idescat lo ha confirmado. Respecto al tercer trimestre del año, el Idescat confirma el frenazo de la economía catalana.

Ya pueden decir lo que usted diga, las encuestas del Gobierno del CEO. ¿Qué hacen hoy? Un decreto. ¿Un decreto para qué? Para frenar, para intervenir con el tema de los pisos turísticos. Y menciona también la amnistía. Eso es otro frenazo, es otro frenazo a la igualdad, otro frenazo a la democracia, otro frenazo a la convivencia, otro frenazo a los abusos de las autoridades y de los políticos.

El Govern navega a la deriva, ustedes no tienen un plan, gobiernan de semana en semana, no van a ninguna parte, sobreviven más que gobernar. Y yo les pedía y les pido que se mojen, que se atrevan a gobernar, que no se puede caer bien a todo el mundo siempre, que hay que tomar decisiones, que hay que tomar decisiones en bien de Cataluña; no vayan con la calculadora de votos. Esto es lo que han hecho los gobiernos separatistas desde que se inició hace once años el *procés*, y ahora, ese *procés* que ha resucitado ahora de la mano precisamente de Pedro Sánchez, haciéndonos volver a la pantalla de inicio del referéndum con el Gobierno de Esquerra Republicana.

Y es que el Partido Socialista ha sido cómplice, ha blanqueado todo esto. Lo que hace el PSC es ser una..., es que no le puedo ni llamar «oposición»; amables con Esquerra Republicana, con el separatismo, procurando cerrarse futuros acuerdos, futuros tripartitos. Pues desde Ciudadans decimos «basta ya» a las políticas fracasadas procesistas. Ustedes ahora han exportado el *procés* a la política española. Primero dividieron la sociedad catalana; ahora dividen en bloques también la sociedad española. Y Ciudadans siempre ha estado en contra de los populismos y de los extremos. Y para recuperar la convivencia y destensar la sociedad no es lo que hay que hacer, amnistiar a los que cometieron delitos, que no se arrepienten, que amenazan con volverlo a hacer mientras atacan al poder judicial, y las empresas que se fueron ni vuelven ni volverán. Lo que hay que hacer es acabar con la política de tensión y de bloques, que solo renta a los extremos. Y en los extremos, señores de Esquerra Republicana, por supuesto, les incluyo a ustedes, al nacionalismo extremo, a la derecha extrema y a la izquierda extrema.

Por lo tanto, señores socialistas, Ciudadans no cree que la solución al problema venga de las alianzas con los que son parte del problema, sino que la solución viene ganando, teniendo vocación de ganar a aquellos que tensan la política y formar un gobierno distinto, que haga cosas distintas a las que hacen Esquerra Republicana y el separatismo en Cataluña, que hemos visto que no funcionan. Lamentablemente, el socialismo está ahora en esa parte de la política que no funciona. Por eso, la vocación de Ciudadans es ganar al separatismo, gobernar en Cataluña un día y ponerla otra vez en el primer lugar de España en beneficio de todos los catalanes, todos, sin exclusiones.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la consellera, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Bé, jo no he estat mai al Tinder. (*Rialles.*) Per tant, no sé si en fem molta o poca, de publicitat, però sí que li diré que fem campanyes institucionals, sectorials i sectoritzades i, per tant, anem a buscar on hi ha la gent, i al Tinder hi ha gent. Sobretot, doncs, segur que joves d'aquest país.

En qualsevol cas, miri, li he explicat el que fem, doncs, fins ara i com hem treballat, però també li vull parlar de futur. I, com li deia, no en tenim prou, amb que la ciutadania ens valori amb un aprovat; busquem l'excel·lència, busquem l'excel·lència en els nostres serveis públics i, per tant, el que fem és treballar en aquest sentit.

Miri, vostè ha parlat de sequera abans. Deixi'm que li digui que, mentre alguns caçaven papallones, nosaltres ja estàvem aplicant el pla de sequera l'any 2021. Per tant, nosaltres ens vam avançar, vam accelerar actuacions d'aquest Govern justament per tirar endavant les mesures d'excepcionalitat que finalment, doncs, ens veiem obligats a aplicar. Però, en qualsevol cas, per la bona gestió, per aplicar-ho quan tocava, això ens ha permès donar més coll a la situació que vivim. Però és que, a més, l'any 2023, en el pressupost –per tant, fa un any–, ja vàrem situar 700 milions d'euros en polítiques d'aprofitament d'aigua i línies d'ajuts per millorar l'eficiència, que en aquest cas ja estan dutes a terme. D'una banda, la xarxa de subministrament d'aigua en baixa per als ajuntaments i, de l'altra, la recuperació de pous.

Miri, crec que d'això en sé una mica, perquè, havent estat alcaldessa i havent renovat bona part de la xarxa, sé que hi ha ajuntaments que han fet molt bé les coses i, per tant, tenen una eficiència molt gran, i altres que encara no. I, per tant, hem d'abocar-hi tots els recursos, també en la recuperació de pous, perquè, efectivament, puguem utilitzar l'aigua freàtica. Per tant, aquí estem, ajudant a tothom perquè puguem tirar endavant.

Per altra banda, accelerant inversions a la Tordera, al Foix, les dessalinitzadores. Però també els sectors productius han hagut de fer esforços, tots, i no volem que això sigui una guerra de l'aigua o una guerra de sectors. I, per tant, sí, efectivament, la indústria, el turisme, el reg agrícola, els esports... Vàrem signar un acord –i segur que vostè ho va veure– amb els dos principals clubs del país, el Barça i el Girona, en el qual ens comprometíem tots a fer esforços. I fins i tot crec que l'entrenador del Girona va fer unes declaracions al respecte que crec que són molt encertades.

Per tant, escolti, sentit comú, bé comú. Per tant, aplicar les mesures que calguin per arribar tots plegats i plegades a una situació molt millor de la que estem ara des del punt de vista d'escassetat d'aigua.

Però, en tot cas, més temes: desigualtat. Vostè també n'ha parlat. Efectivament, jo tambéestic molt preocupada per la situació que viu un de cada tres nens en risc d'exclusió social o en pobresa directament. També per les tramitacions administratives, que sovint els compliquem la vida. Per tant, en aquest sentit, també ens preocupa molt la desburocratització de l'Administració i hi estem posant mesures. La setmana passada mateix, un programa temporal per millorar la transformació digital de la Generalitat per tal de fer la vida més fàcil a la gent, per tal de que els tràmits de l'Administració de la Generalitat no siguin tan complicats.

O bé desplegament de fibra òptica. I això va d'oportunitats, va de talent i va de territori, perquè, efectivament, encara alguns territoris no tenen aquest desplegament. Estem fent un esforç brutal. El Govern d'avui hem aprovat, per exemple, doncs, poder ocupar els terrenys per tirar endavant la fibra òptica en diferents municipis petits, en aquest cas, de les Terres de l'Ebre –importantíssim–, perquè volem arribar al conjunt de territoris i al conjunt de municipis. I ara arribem a una població important des del punt de vista de la població que està en àrees més metropolitanes, però no acabem d'arribar als indrets més allunyats o als indrets més despoblats. Quin és l'objectiu? Desplegar set mil quilòmetres de fibra òptica, arribar al noranta-vuit per cent de la població. Estem fent esforços ingents, en part amb fons europeus, que estem desplegant amb tota la intensitat, per fer efectivament que la transformació digital arribi a tot arreu. Per tant, haguem nascut on haguem nascut, la família, el territori o el que sigui, diguem-ne, que tothom tingui oportunitats per tirar endavant.

I en qüestions de democràcia, miri, en qüestions del que vostè comentava, d'amnistia, de la situació que vivim, som prudents. De fet, aquest Parlament va aprovar a

l'anterior Ple, si no m'erro, fer el seguiment d'aquesta llei de l'amnistia. Som cauts, perquè ja sabem, doncs, com ha anat en el passat, però en qualsevol cas donar les gràcies a tothom qui ho ha fet possible: el PSC en la tramitació..., i el PSOE –perdó– en la tramitació al Congreso. I, sí, per acabar amb la repressió i, sí, per obrir una altra etapa per a la resolució del conflicte polític, que ha de passar, segur, per un referèndum.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de l'esport, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre la situació de l'esport

300-00416/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Bona tarda, consellera. Junts per Catalunya hem acumulat durant aquestes setmanes, mesos diferents temes en l'àmbit dels esports i, per tant, hem cregut convenient fer aquesta interpellació. Veurà que alguns temes ja han estat tractats en diferents PRs, propostes de resolució, mocions; però sí que ens interessa molt saber la seva opinió, i d'això no n'hem tingut l'oportunitat.

El primer àmbit són els deutes amb les federacions, amb els consells i amb les entitats paraigua, la unió de federacions, la unió de consells –UFEC i UCEC. Vostès, en les diferents mocions i propostes de resolució, el partit que dona suport al Govern, Esquerra Republicana, deia que no tenien cap deute, però convindrà amb mi que és cert que, des de que els partits de l'oposició hem fet pressió, han corregut a pagar bona part dels 20 milions d'euros que es devien. Tot i així, encara hi ha deutes pendents. Per exemple, a la UFEC se li deu el conveni 2022-2023, també a la UCEC. Això ha implicat que aquestes entitats paraigua i les federacions i els consells hagin hagut de fer, doncs, de banc. Per exemple, també, la UFEC ha hagut de finançar 5 milions d'euros de la seva butxaca. Això deriva, òbviament, en interessos. En aquest cas, les federacions han hagut de suportar un milió i mig d'euros de la seva butxaca. Per tant, és evident que tot això s'ha de pagar, s'ha de rescabalar, i que calen canvis per assegurar que els ajuts siguin àgils i siguin a principi de temporada, que permetin poder a les entitats planificar.

Junts per Catalunya fa temps que defensem que el problema ve d'arrel i que el que cal és solucionar el que passa amb el Consell Català de l'Esport, que, si bé és una entitat infrafinançada, també és cert que està col·lapsada. I, per tant, el que cal és canviar-ne el model cap a un que sigui més àgil.

Un altre concepte o un altre aspecte que fa i que provoca problemes de finançament a aquestes entitats és la complexitat, la lentitud del registre d'entitats esportives, que limita que un directiu pugui donar-se d'alta, per tant, obrir un compte bancari per a la seva entitat i, per tant, potser poder accedir a un ajut.

El segon àmbit és el compromís que vostè va establir en aquest mateix Parlament conforme multiplicaria per dos el pressupost en l'àmbit esportiu, passant de 75 a 150 milions l'any. Això no s'ha complert. D'acord que l'espòli espanyol no hi ajuda, però si vostè s'hi va comprometre, ho hauria de complir, i més tenint en compte que Catalunya és un dels països amb més èxits esportius, sobretot si ho fem amb relació a la seva reduïda dimensió i a la gran diversitat de disciplines a les quals estem aconseguint èxits. Catalunya està aproximadament a uns deu euros per habitant i any quan, per exemple, l'Estat francès està en 100 –deu vegades més–, Itàlia en 200, Suècia en

250. En termes del que representa la part esportiva en el pressupost, nosaltres estem a un 0,19 per cent, no arriba al 0,2 per cent, quan, per exemple, Suècia està en un dos per cent –deu vegades més.

L'esport, més enllà d'un divertiment, convindrà amb mi que és salut, tant física com mental. A Estats Units, per exemple, es desgraven les quotes que paga la gent a entitats esportives sense ànim de lucre. Són valors, és integració social, és millora de la qualitat de vida de persones grans, persones amb discapacitat. L'esport no és només l'esport federat i l'esport, diguem-ne, escolar *amateur*. L'esport va molt més enllà, és connexió amb la natura; si m'ho permet, com sovint aconsello als meus fills, «menys pantalla i més muntanya». És important l'esport i és important encara més l'esport que et connecta amb la natura. És cultura, és una oportunitat d'immersió lingüística. És també reclam per a turisme de qualitat, i penso en la Ryder *cup* o en la copa Amèrica. És una eina de reconeixement internacional. És una eina també per poder potenciar la nostra causa nacional al món a través de les seleccions catalanes. Per tant, que no ens faci, en definitiva, mandra invertir-hi, perquè rendeix en molts altres àmbits.

Tercer àmbit que li volíem comentar: l'Adesp, la *asociación deportiva...*, perdó, Asociación del Deporte Español –em costa el castellà–, s'ha tret de la màniga una proposta de conveni d'integració de les federacions autonòmiques, i, per tant, les catalanes, dintre les estatals. I això ha estat complementat per una ordre ministerial amb relació als processos electorals de les federacions, que hi acaba d'ajudar.

Fa un any Junts per Catalunya vam ser molt més fermes que vostès –em perme-trà que l'hi digui– en la defensa dels nostres clubs, federacions, en l'aprovació de la *ley del deporte*, perquè ja vàiem el risc que podia representar per a la nostra sobirania esportiva. Nosaltres hi vam votar en contra. Vostès s'hi van abstenir. I ara tenim aquesta amenaça sobre la taula, aquest conveni invasiu, abusiu, que va fins i tot més enllà de la *ley del deporte* i que, d'alguna manera, el que vol és robar i recentralitzar competències, per una banda, i, per l'altra, vetar-nos la possible representació nostra a través de federacions i de seleccions en les competicions internacionals.

Què s'ha fet aquí? Les federacions catalanes i la UFEC estan lluitant-ho per terra, mar i aire. El Govern basc, per exemple, ha tret aquesta resolució en la qual ve a dir que qualsevol conveni que es vulgui signar, doncs, hauria de tenir el seu vistiplau i, a més a més, ho han impugnat. Junts per Catalunya hem entrat, a través de la diputada a Madrid, la Pilar Calvo, que porta els temes d'esport, aquestes dues preguntes escrites, que són dues reclamacions al Gobierno d'Espanya a través del Congrés. Vostès la veritat és que, en aquest sentit, en això estan desapareguts, no han mogut ni un dit, i els hi demanem que hi prenguin part i que, si us plau, com a govern de Catalunya, defensin l'autonomia i la independència de les nostres federacions, perquè així els hi ha reclamat per escrit en dues ocasions, a més a més, el sector, la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. És un tema greu i que el Govern de Catalunya necessitem que defensi.

El quart àmbit és..., hem tingut coneixement del que vostès estan valorant, el tancament del canal Esport3 o, diguem-ho d'una altra manera, diluir-lo en un canal amb continguts de cultura. Li volem dir molt clar que Junts per Catalunya estem absolutament en contra d'això. I li explico per què. El canal Esport3, com a canal de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, té una doble vocació de servei. La primera és el dret a la informació... –perdó–, el dret a la informació en català i, per tant, la informació esportiva també. Això no ens ho farà absolutament ningú. A més a més, així s'estableix en el mandat marc. Però la segona qüestió és que cal que visibilitzi aquells esports minoritaris, aquells clubs que sent de primera línia a nivell de Catalunya no són prèmium; els prèmium ja estan en altres canals i en altres xarxes comunicativament majoritàries, perquè aquests clubs ho necessiten per poder facilitar que tinguin *sponsors*. Estem parlant del Cadí la Seu en bàsquet, de l'Uni Girona, del Joventut de Badalona, del Lleida. Estem parlant de l'Industrias Santa Coloma en

futbol sala, del Barça i el Granollers en handbol, de tot l'hoquei, etcètera. Vostè ho coneix.

Les competicions europees normalment es retransmeten entre sis i onze de la nit entre setmana i tot el cap de setmana; per tant, xocarien amb continguts culturals.

A més a més, les plataformes digitals com 3Cat o altres plataformes tenen una visualització molt reduïda en continguts en directe, que la clau de l'esport és el directe. L'estalvi si es tanqués el canal Esport3 seria pràcticament nul, perquè el Departament d'Esports ja està produint també per a 3Cat, per al 3/24 i per a TV3, etcètera. Les millors audiències s'han produït aquest any; tot i haver reduït un terç el seu pressupost, és líder en el seu àmbit. Si mirem la TDP, el Teledeporte, el COE i el Consejo Superior de Deportes, realment estan fent el contrari, estan potenciant aquest canal.

La graella actual de l'Esport3 creiem que és poc ambiciosa, que el que s'hauria de fer és potenciar-ho. Per exemple, som un país de campions; doncs potenciem-ho amb reportatges dels grans líders esportius que hem tingut a Catalunya. I, per tant, queden set anys per al tancament de la TDT, i al contrari del que vostès, en aquest sentit, hem sabut que proposen, que és tancar-lo o diluir-lo, el que s'ha de fer és potenciar el canal Esport3. I, en tot cas, si de cara al futur, cal definir en nous formats d'internet digital aquest canal, sempre que sigui d'una manera prioritària per a l'esport.

Finalment, en el cinquè àmbit que li volia comentar, amb el temps que queda, li demanem que materialitzi d'una vegada el mandat d'aquest Parlament. Així es va votar per part de cinc partits d'aquest hemicicle, la cessió de les tres *handbikes*, en el projecte «Tricicleta't», de César León, a Can Felipa de Barcelona. No és un tema important per la seva magnitud, però sí pel que representa, pel col·lectiu al que es dirigeix, un col·lectiu desafavorit, com són les persones amb discapacitat física i psíquica. I també pel que representa de creure's la legitimitat del que es vota en aquest Parlament. Li demanem que ho compleixi. Ens agradaria molt que avui aquí, en seu parlamentària, es comprometés a tenir entregades aquestes bicicletes, tal com va decidir el Parlament, i tal com li ha reclamat ja com a mínim en dues ocasions el Síndic de Greuges, abans del 31 de gener. Ens agradarà veure si vostè s'hi compromet.

Li he plantejat, en resum, vuit qüestions de cinc àmbits. Els hi sintetitzo. Són: el deute dels convenis 2022-2023 –acabo, presidenta– de la UFEC i la UCEC, els ajuts a principi de temporada per poder planificar, la reforma del Consell Català de l'Esport, l'agilització del registre d'entitats esportives, doblar el pressupost en esports, prendre part en el conveni d'integració de les federacions, no tancar l'Esport3 i entregar les tres *handbikes*. Comptaré a veure a quantes, d'aquestes vuit, em respon.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per a la resposta la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputat... Bé, 70.000 llicències federatives, 215.000 llicències escolars, 18.000 entitats esportives registrades, 98.000 persones professionals i voluntàries del món de l'esport i l'activitat física, 42.000 instal·lacions esportives censades, regidors a tots els ajuntaments, i regidores, i també 130 esdeveniments internacionals cada any, aproximadament. En aquest cas, en l'any actual, trenta-nou disciplines esportives que passen a setanta-cinc comarques del nostre país. Per tant, és evident la potència, la capillaritat que té l'esport, i això està fora de dubte.

En aquest sentit, la Generalitat posa la importància que té l'esport a les seves polítiques. I ho fem, doncs, efectivament, amb pressupost, òbviament. En aquest cas, enguany hi destinem 90 milions d'euros i anem creixent respecte de l'any anterior. De fet, és el més elevat en dotze anys. Per tant, anem en la bona línia, que vostè de-

manava: un vint-i-set per cent més que l'any anterior. Ja li reconec que nosaltres també el que volem és agilitzar totes les mesures de registre i altres qüestions vinculades al consell esportiu... Per tant... Al Consell Català de l'Esport, perdó. Ho estem fent, però ho hem de fer molt més encara. Per tant, ja m'avanço en aquest sentit. I que el Govern el que fa és ser una peça més d'aquest ecosistema de l'esport, de què efectivament formen part els clubs, les federacions, consells, empreses, ajuntaments, esportistes i un llarg etcètera. I, per tant, acompanyar i donar aquest suport integral.

Però també li he de dir una cosa: amb l'ús dels recursos públics s'ha de ser escrupolós i, per tant, això està fora de qualsevol discussió. I és evident que ho hem fet quan hem declarat l'esport i l'activitat física bé essencial per al desenvolupament integral, individual i col·lectiu, de les persones. Ho hem fet amb un acord de govern que, efectivament, valorava tot el que vostè ha dit, però també, a més a més, el tema de ser un teixit econòmic i social molt rellevant o la qüestió de l'aportació a la cohesió social.

I, parlant de l'esport com a teixit econòmic i social, hem creat la Taula de l'Esport i l'Activitat Física. De fet, demà mateix ens reunim, i ja ens hem reunit en diverses ocasions, i és un punt de trobada del sector, en l'àmbit públic, però també en l'àmbit privat. I, evidentment, això denota la importància que té el sector, però també des d'un punt de vista de l'activitat econòmica, del PIB, del que significa, doncs, des d'aquest punt de vista de riquesa. Declarar-lo essencial, en el seu moment, ens ha permès ajustar el pla de sequera i, per tant, en aquesta preemergència, també ajustar les mesures que havíem de prendre. Segur que les coneix, perquè vostès eren al govern quan vam aprovar el pla de sequera. Per tant, no cal que m'hi estengui.

També estem, efectivament, compromesos amb l'accés a la pràctica esportiva per a tothom, perquè això forma part de la carta europea de l'esport, que, de fet, es va revisar l'any 21 i que considera l'esport un dret fonamental per a tothom. En aquest sentit, garantim la igualtat d'accés quan destinem recursos a l'esport escolar, i ho hem fet com a porta d'entrada a la pràctica de l'esport. En aquest cas, doncs, destinem 7,9 milions d'euros a programes com l'Esport Blanc, l'Esport Blau, un trenta-tres per cent més respecte de la temporada 18-19.

Quant a planificació i simplificació, a què vostè també feia referència, de les justificacions, dels avançaments de temporada. Miri, en aquesta convocatòria el que hem fet justament és dotar no només de més recursos, sinó avançar el pagament d'aquests recursos perquè efectivament les entitats tinguin aquest múscul i puguin planificar. I també li vull avançar que estem en procés de revisar les bases amb profunditat per buscar noves vies de col·laboració amb els consells esportius. A més, parlem amb cadascun d'ells, també totes les federacions.

La pràctica esportiva ha d'estar garantida, i ho fem també quan subvencionem d'una forma molt més estable i amb molta més quantia les federacions. Més recursos, més agilitat, més capacitat de planificació. Per tant, hem multiplicat els diners destinats també a les federacions esportives: 14,2 milions d'euros. La temporada 19-20 n'hi destinàvem 9,5; per tant, un increment molt substancial. Crec que coincidirà amb mi que és així. Però, com li deia, a banda de destinar-hi més recursos, el que volíem era un canvi de cicle i, en aquest sentit, passar de la subvenció la temporada passada, que és el que ha passat en els darrers anys en l'àmbit esportiu, a treballar amb anticipació. És una demanda reiterada del sector, i hi hem de donar resposta. No es tracta només de gestionar, sinó també d'innovar i respondre a les necessitats amb les millors eines.

Hem fet una convocatòria doble: dues anualitats, 22-23, 23-24. L'anualitat 22-23 ja s'ha pagat de forma íntegra, i en part la 23-24. Això permet, doncs, que els diners arribin amb molta més anticipació, donar tranquil·litat, seguretat i no tensionar la tresoreria de les federacions. Però és que la propera temporada anirem més enllà. El que farem és una convocatòria anual anticipada. Abans de començar la temporada,

les federacions sabran amb quins recursos compten i, per tant, podran prendre les decisions més adequades sobre el seu funcionament, sobre la seva planificació.

Pel que fa a clubs, també en les subvencions a clubs hem passat d'una quantia de 750.000 euros el 2021 a, enguany, 4,5. Per tant, uns increments sense precedents. Jo crec que no ens pot donar lliçons. Miri, no ho he fet mai (*la consellera mostra un gràfic*), però permeti'm un gràfic. Aquí veu en blau quan vostès manen, o han manat; en groc, quan ha manat Esquerra Republicana. És evident que, quan Esquerra Republicana lidera les polítiques esportives, el pressupost sempre creix. (*Alguns aplaudiments.*) Miri, encara no hem arribat al que teníem en aquest cas el 2010, però hi arribarem. Quan vostès hi són, liderant les polítiques esportives, ja ho veu: una baixada espectacular. El govern dels millors, els que millor van fer les retallades històriques d'aquest país, i no s'ha recuperat. Per tant, escolti, nosaltres, solvència a l'hora d'explicar les polítiques esportives i recursos, com vostè ha vist.

Però, en qualsevol cas, i com vostè deia, és clau per a la qualitat de vida, és clau per a la cohesió. Per accedir de manera efectiva, doncs, a l'esport cal també abordar tot el biaix de gènere que hi ha en la pràctica de l'esport. De fet, en les edats més infantils, diguem-ne, està més equilibrat, però a mesura que ens anem fent grans el desequilibri és més gran. El quaranta-vuit per cent de participants en el pla català de l'esport eren noies. Per tant, una xifra important. El quaranta-dos per cent en els jocs esportius escolars. Però quan anem a les llicències federatives només estem al vint-i-set per cent. I cregui'm que jo ho he intentat a casa amb les meves filles i som dins d'aquestes llicències federatives. Per tant, donem exemple també, com deia vostè als seus fills.

De l'alumnat amb formació esportiva, només un vint-i-dos per cent és femení. Quant a les entrenadores i entrenadors: entrenadors, el vuitanta per cent. Quant a les persones ocupades al mercat de treball de l'esport, llicenciades i graduades en ciències de l'activitat física i l'esport, només el trenta-nou per cent són dones. Per tant, és evident que hi ha un biaix i que estem avançant moltíssim, però que encara, doncs, no estem a la paritat. En aquest sentit, lluny d'aconseguir-ho, però volem revertir la situació. De fet, estem a la legislatura de l'esport femení, i crec que també sap que hem millorat molt el finançament –i ara ho explicaré. Ho fem amb suport a la participació de l'esport femení català a nivell nacional i internacional. Evidentment, un programa molt ben valorat per les esportistes.

Ho fem amb el patrocini d'esports, doncs, molt masculinitzats, com és el ciclisme, amb el Massi-Tactic, doncs, que està a l'elit del ciclisme. Ho fem acompanyant gales, campanyes, jornades. Ho fem destinant 3 milions d'euros, que és multiplicar per quatre els diners destinats a l'esport, però també ho fem, doncs, amb línies noves, amb 2 milions d'euros de línia nova, de finançament de competicions esportives femenines, en igualtat, de formació del personal tècnic en igualtat, etcètera.

En qualsevol cas –i vaig avançant–, vostè em parlava d'un tema que és molt rellevant, que és l'esport per a tothom, l'esport inclusiu. Doncs bé, sí, efectivament està la qüestió en marxa, el tema de les tricicletes del projecte del senyor César. En aquest sentit, també l'hem rebut i també coneixem el projecte, jo personalment i tot l'equip. Per tant, això tira en marxa. No ha de patir per aquí. Tampoc ha de patir pels diners, doncs, que devem a les federacions, perquè hem pagat ja en aquests moments fins al noranta-set per cent del que estava previst.

Però, en qualsevol cas, i pel que fa a l'esport adaptat, deixi'm que li expliqui també alguns dels temes que estem treballant. Tothom ha de poder accedir en igualtat de condicions a la pràctica esportiva. Tenim un pla pioner de formació tècnica de personal tècnic en aquest àmbit, però també subvencions directes en escoles d'educació especial per incrementar l'esport en l'àmbit de la discapacitat. I deixi'm dir-li també que treballem amb la fundació ACELL, que és una fundació que impulsa els *special olympics*, que en el seu marc de celebració del trenta-cinc aniversari, va, doncs, felicitar-nos per l'aposta.

I acabo, acabo perquè se m'acaba el temps. He escoltat amb atenció les consideracions amb relació a Esport3 i la necessitat de mantenir-lo. Per tant, en aquest sentit, dir que com a esports hi hem aportat diners amb programes concrets, per exemple, *Una de les nostres*, que segur que la recorda i que, per tant, he escoltat amb molta atenció. I, en tot cas, continuo després.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Consellera, m'ha respost més o menys per sobre una mica tot. El que no m'ha respost, en tot cas, és si prendran part –ho faci a la rèplica, si vol– en el greuge, l'amenaça que suposa el conveni d'integració de les federacions autonòmiques en les estatals.

Pel que vostè em deia –m'ensenyava una gràfica a l'estil Arrimadas; no li havia vist aquest estil encara, és igual–, jo li diria: «Escolti, jo no recordo en l'època nostra tenir una manifestació com la que teníem l'altre dia aquí fora, amb la UFEC i la UCEC més unides que mai i en contra de la seva gestió.» (*Aplaudiments.*)

Vostè es va comprometre en seu parlamentària a doblar el pressupost, i la realitat és que no ho ha fet. I vostè ens deia: «Tenim un sistema nou que permetrà que les federacions o els clubs puguin tenir el finançament abans.» Miri, la realitat és la següent. Fins ara hi havia un sistema anual en què al març, abril es confirmaven els imports; juny, juliol es cobrava el vuitanta per cent, i a partir d'aquí es justificava al novembre, i aproximadament a principis de la temporada següent, de l'any següent, es cobrava el vint per cent. Ara vostès han establert un sistema bianual, dues temporades –les temporades van de setembre a setembre, eh?; doncs bianual–, en el qual, com que ha quedat col·lapsada, la Secretaria General de l'Esport, des del setembre de l'any 22 no s'han confirmat els imports fins a l'octubre del 23 –un any després–; o sigui, a les federacions, clubs, tothom ha treballat a cegues. Se'ls hi ha pagat el seixanta per cent d'aquests dos anys el mes de novembre; per tant, s'ha pagat el que s'havia executat, no s'ha avançat absolutament res –això no és cert, que s'hagi avançat res–, cobrant el vint per cent següent al març, i l'altre vint per cent el 2025. Per tant, es preveu, és evident que a finals de 2024 hi haurà uns problemes de tresoreria de nou importantíssims per a les federacions, per als clubs, per a la UFEC, per a tothom, que veurem com vostès, doncs, els gestionen. Aquesta és la trista realitat.

I li vull posar un exemple. L'independentisme es demostra a tota hora i arreu amb accions petites, grans, amb totes. I jo crec que vostès, sincerament, no hi estan prou determinats. Perquè fixi's que aquest any la Unió de Consells Esportius de Catalunya no ha pogut participar en els jocs esportius mundials que es celebraven a Itàlia. Tot i haver organitzat des de Catalunya, des de les terres de Tortosa, Tarragona, l'anterior edició, no hi han pogut participar per una subvenció que vostès no els hi han concedit de cinquanta mil euros. Deu semblar molt, però en el volum del que, diguem-ne, pressuposta la Generalitat és una quantitat prou petita com per entendre que és important que no calgui deixar a casa desenes d'esportistes *amateurs* catalans que haguessin anat a defensar els nostres colors davant del món. És un exemple molt i molt lamentable.

Nosaltres, humilment, els hi recomanariem que es coordinin i que s'asseguin més amb el sector. L'altre dia –hi ha el conseller d'Acció Climàtica aquí–, van fer un anar i tornar amb el tema dels vestidors, i van rectificar i li ho agraeixo. No hi ha cap retret en aquest sentit. Però sí que és veritat que no s'havien assegut amb el sector, una vegada més. No ho havien consensuat amb el sector, quines eren les mesures de si tancar dutxes, de si tens piscina, de si..., etcètera, per la sequera. És important confiar en el sector.

Nosaltres, quan érem al govern amb el secretari general Gerard Figueras, el que vam fer va ser diagnosticar les problemàtiques, consensuar el camí, vam signar el pacte nacional per l'activitat física i per l'esport, que va derivar en un nou model de governança basat en la col·laboració publicoprivada –ara m'hi referiré; és important– i també en la proposta d'una nova llei de l'esport. Vostè va dir que agafaria aquest relleu, especialment en el tema de la llei de l'esport. D'acord que les lleis les fem en el Parlament, però vostè va dir que ho lideraria, i de moment el més calent és a l'aiguera.

La col·laboració publicoprivada. La col·laboració publicoprivada no és treure a concurs i externalitzar un determinat projecte. La col·laboració publicoprivada va molt més enllà. Es refereix a confiar en que el sector sap fer la seva feina, que la fa ben feta i que, per tant, des de l'Administració pública el que hem de fer –en lloc de posar-los pals a les rodes, vetar-los finançament, no ajudar-los davant de Madrid, no– és ajudar-los, confiar en ells i posar-los totes les facilitats. Perquè reconeixerà que és la societat civil –això forma part de l'ADN de Catalunya– la qui realment ens ha fet grans en temes de cultura, en emprenedoria empresarial i, evidentment, també en esport. No ha estat l'Administració pública. Per tant, l'Administració pública el que ha de fer humilment és acompanyar aquesta iniciativa privada, aquesta iniciativa del sector de la societat civil en tots els sentits.

Moltes gràcies i li desitjo, els desitjo un bon Nadal.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la consellera, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, diputat, la llei de l'esport és una iniciativa legislativa popular. Per tant, escolti, com a mínim és compartit i, per tant, en tot cas, la tenen aquí al Parlament.

En qualsevol cas, i per altra banda, i tant que parlem amb el sector. De fet, parlant amb el sector, ens diuen els gestors de les piscines d'aquest país que el setanta per cent de l'aigua d'una piscina es gasta en les dutxes –setanta per cent–, perquè l'aigua de la piscina es va renovant i es va filtrant. I, per tant, en aquest sentit, està molt clar on està el consum més gran.

Per altra banda, parlem amb propietat, que diria aquell. Pagaments d'ajuts a federacions o subvencions a federacions, consells esportius. Miri, la Generalitat no té cap deute. En tot cas, el que té és que ha tramitat unes subvencions, ha fet una convocatòria i encara no s'ha cobrat la totalitat del que s'havia concedit, però és per diferents motius, que ara li explicaré. Alguns expedients estan en revisió i, per tant, no s'ha acabat tota la tramitació. En altres, un cop revisat, s'ha revocat parcialment perquè no estan adequades a la justificació. Per tant, tranquil, que li dic que el norantaset per cent dels imports corresponents a les convocatòries anteriors ja s'ha pagat. I, a més, vostès haurien de saber com funcionen i com s'atorguen les subvencions, que és una normativa molt garantista. Però, és clar, potser no ho acaba de tenir clar del tot, perquè secretari general de l'Esport investigat només el tenen vostès, nosaltres no. Nosaltres gestionem els diners públics amb tota la pulcritud, amb totes les garanties i sense cap ombra de dubte.

Per tant, pagament de subvencions. Més ràpid. Sí, efectivament. Aquí estem per la importància que tenen, les subvencions, per a les entitats. I, en aquest cas, complim els mandats parlamentaris. I ho fem amb tota la celeritat que podem, amb la legalitat de què ens hem dotat entre tots i totes. Per tant, em fascina la defensa a ultrança que fa de les subvencions nominatives, és a dir, les subvencions a dit. Perquè el que fem aquest Govern justament és anar reduint les subvencions nominatives; han de ser l'excepció i no la norma. I, per tant, el que hem de fer és fer convocatòries transparents, equànimes i que rebi els diners qui més se'ls mereix.

Però, en tot cas, jo no sé vostè amb qui parla, perquè jo li expressaré, li llegiré missatges de federacions i de consells que ens han enviat recentment, arran precisament dels fets que vostè deia. Miri, Federació Catalana de Basquetbol: «Volem expressar el nostre recolzament i gratitud a la Secretaria General de l'Esport i de l'Activitat Física i al Consell Català de l'Esport, així com a tot l'equip humà que treballa en aquestes institucions per la feina feta.» Una altra federació: «Ens sentim incòmodes. No tocava aquest acte» –l'acte a què vostè feia referència–, «sobretot tenint en compte que just aquell dia hi havia una reunió convocada justament per donar informació al respecte.» Federació de Curses d'Orientació de Catalunya: «Volem expressar el nostre reconeixement al Consell Català de l'Esport en aquest camí que ha iniciat per modernitzar l'esport català en bé de la transparència, el repartiment just de recursos prioritaris de projectes i esdeveniments que aportin qualitat a la comunitat esportiva del nostre país, posant per davant la igualtat de gènere i inclusió i els joves. Tenen el nostre reconeixement i poden comptar amb la nostra col·laboració per fer-ho possible.»

Una altra: «Volem expressar el nostre reconeixement i gratitud a la Secretaria General de l'Esport i al consell català per la dedicació i esforç constant en la promoció de l'esport, malgrat les dificultats econòmiques i els reptes als quals us enfronteu. Confiam que treballant junts podrem superar les dificultats i continuar fent d'aquest territori un referent en l'àmbit esportiu.» Una altra, natació: «Volem expressar el nostre reconeixement al Consell Català de l'Esport i a la secretaria pel seu compromís, pel seu suport a l'esport català. Creiem fermament en les polítiques d'igualtat i inclusió de la secretaria i predisposició a resoldre tots els reptes.» Per tant, escolti, federacions, que en aquest sentit són representatives de l'esport. Li n'he dit més; en tinc més, però, escolti, no em dona el temps, em queda un minut, i també em dirà que no li he respost a totes les preguntes.

En qualsevol cas, també invertim en equipaments, que era un dels altres grans reptes que, des de que Esquerra Republicana no liderava les polítiques d'esport, no hi havia ni un duro per als equipaments que fa vint, trenta, quaranta anys que es van inaugurar. En aquest sentit, no és un luxe, és un dèficit que tenia aquest país. Hi hem ficat 200 milions d'euros, que va anunciar el president, per a línies de manteniment, condicionament i reparació i millores d'equipaments esportius i –em sap molt greu perquè no acabaré, no tindrè temps d'acabar amb tots els temes– ja hem començat pels municipis de menys de dos mil habitants. Properament farem els de més de dos mil. També obra nova, també equipaments singulars, també línies de crèdit en l'àmbit del que vostè deia, la col·laboració publicoprivada, a través de l'Institut Català de Finances, per arribar a tot el teixit de clubs, federacions, entitats privades sense ànim de lucre que també gestionen equipaments esportius.

I em sap molt greu, però només em queda dir bon Nadal.

La presidenta

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle d'aigua resiliència, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resiliència

300-00412/13

I té la paraula per a la seva exposició la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller. Ja ens han deixat una mica del fil de la sequera amb la interpellació anterior, ja ho ha pogut escoltar. Jo crec que coinci-

direm que estem en un punt on Catalunya no s'hagués hagut de trobar mai. Com a país capdavanter en la tecnologia de l'aigua que som, mai hauríem d'haver arribat a aquesta situació. És una situació greu, molt greu; de fet, la més greu dels últims setanta anys, amb afectacions econòmiques a molts sectors empresarials, especialment l'agrícola; amb afectacions socials per a la ciutadania de municipis –més de trenta– que porten mesos amb restriccions d'aigua del seu ús domèstic; amb centenars de municipis que ens trobem a les portes de l'emergència, els que conformem la conca del Ter-Llobregat.

De fet, en aquests moments només tretze municipis a Catalunya es troben en situació de normalitat; de la resta, 82 en alerta, 297 en excepcionalitat, 202 en pre-emergència i 37 en emergència, fonamentalment a l'Alt Empordà, que ja donava els primers senyals d'alerta l'agost del 2022, amb més de 170.000 persones afectades. L'entrada del Ter-Llobregat en emergència podria significar afectacions a més de 6 milions d'habitants.

Per tant, la situació, de tan dolenta com és, exigeix per part del Govern no només una prudència, que està fora de tot dubte, sinó també un capteniment de canviar la manera de fer les coses; vaja, una empenta, més aviat, per fer les coses. Si s'hagués actuat quan s'havia de fer, ara la situació pensem que seria una altra. En tot cas, s'ha d'actuar, i, si ho fan, per descomptat, i per Catalunya, i com sempre, el Partit dels Socialistes estarà al costat del Govern.

A Catalunya, dels últims vint-i-quatre mesos, divuit –dels últims vint-i-quatre, divuit– han estat de sequera pluviomètrica severa o extrema. Això no ens hauria d'estranyar, perquè, de fet, el primer informe que tenim del canvi climàtic i ambiental centrat en la conca del Mediterrani, el primer que tenim que analitza, que examina la conca del Mediterrani en concret, ja ens adverteix que la taxa mitjana de disminució de la precipitació en aquesta conca..., els models indiquen que serà d'un quatre per cent de disminució de pluviometria per cada grau d'escalfament, el que determina una reducció d'entre un quatre i un vint-i-dos per cent, segons l'escenari, al final del segle XXI –reducció de pluviometria a la conca del Mediterrani. O la pròpia senyora Llasat, catedràtica de Física, que assegura que augmentaran els períodes de sequeres. Sequeres més llargues, en definitiva, amb fenòmens extrems de pluja, que, com sap, tampoc ajuden a l'emmagatzematge adequat de l'aigua.

De fet, això no hauria d'estranyar el Govern. La pròpia ACA, al desembre del 2020, anunciava l'inici d'una nova sequera, advertits per una pluviometria per sota de la normalitat. I, de fet, ja abans, l'agost del 2020, responsables de l'ACA apuntaven que era el moment d'actuar, i posaven sobre la taula informes del 2019 amb càlculs de disminució de la pluviometria de fins a un trenta per cent en les properes dècades.

Miri, conseller –segur que a vostè li passa–, a mi no són poques les persones que se m'acosten i em pregunten com hem arribat fins aquí, com Catalunya ha arribat a aquesta situació tan extrema. I de ben segur que hi ha responsabilitats a repartir, segur, però jo crec que, amb honestedat política, hem de concloure que el Govern s'ha volgut concentrar en la gestió de la demanda de l'aigua i no ha pensat en la gestió de l'oferta. I estic segura que ho han fet legítimament pensant que a la tardor podien arribar pluges anunciades que servien per aturar el cop, per allargar aquestes reserves. Però han estat mesos insistint en el que gastem, a la ciutadania i als ajuntaments, en lloc de preveure que necessitaríem altres fonts d'aigua, perquè plou menys, molt menys que abans. I tenim la tecnologia –estem avançats a Catalunya en aquesta qüestió– per treballar, per tenir més aigua regenerada i dessalada.

I, en comptes d'això, hem anat dient i repetint que hem de gastar menys i menys i menys, quan hem de concloure que la gent de Catalunya, els catalans i catalanes, han tingut un comportament prou responsable, de fet, des de l'última sequera del 2008. I gastem poc, conseller, gastem poc; el marge de millora en aquesta qüestió sap que és poc.

I, fixi-s'hi, li dic més: jo espero que plogui aquest mes de gener per sobre de la mitjana. Però, encara que fos així, és del tot necessari que aquest Govern aposti per desvincular el cicle de l'aigua de Catalunya de la seva pluviometria. Necessitem infraestructures de dessalació, regeneració i purificació. Catalunya necessita que aquest Govern agafi aquest camí sense més dilacions. Vostès han fiat la gestió a l'aplicació del pla especial de sequera; la consellera Jordà no parava de repetir-m'ho a cada interpellació o pregunta que li feia: «Tenim el pla especial de sequera.» I jo li responia sempre el mateix: és necessari, però no és suficient; és necessari aplicar el pla especial de sequera, però no és suficient.

Això, com he dit, significa gestionar l'aigua que la pluja ens proporciona, i ara és el moment d'aplicar una màxima que no és meva, la manllevo del Consorci de la Costa Brava, que han fixat per als propers anys una estratègia que es basa en: no podem fer que plogui, evidentment, però podem fabricar aigua de pluja. No podem fer que plogui, però sí que tenim la capacitat i la tecnologia per fabricar aigua de pluja.

Com podem fabricar aquesta aigua de pluja o com podem augmentar l'oferta de l'aigua? Primer punt –i això anirà conformant la moció que presentarem a finals..., mitjans, finals de gener–: un impuls decidit de l'aigua regenerada del Besòs. Hem de replicar el model que tenim a la conca del Llobregat al Besòs, és a dir, donar prioritat absoluta a un projecte que, de fet, el propi Govern, al febrer de 2021, just abans de les eleccions, presentava als Next Generation Catalonia i el marcava com un projecte emblemàtic per assegurar aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona ja el 2021.

Què significa aquest projecte? Mirin, en aquests moments la depuradora del Besòs tracta les aigües residuals de més de la meitat de la població de l'àrea metropolitana de Barcelona: Badalona, tres quartes parts de Barcelona, Montgat, Sant Adrià de Besòs, Santa Coloma de Gramenet, Tiana i part de Montcada i Reixac. Aquesta aigua, un cop tractada, es llença al mar. Estem llançant aigua prepotable al mar, mentre que a poc més de cinquanta quilòmetres estem captant aigua salada per treure-li la sal. Això no té cap sentit. Amb les tecnologies actuals no hauríem d'estar llançant aigua al mar. A banda del cost econòmic d'aquest circuit, tenim el cost ecològic de posar aigua dolça al mar, per salar-la, per portar-la després i captar-la amb una dessaladora.

Nosaltres proposem regenerar l'aigua de la depuradora per tenir aigua prepotable, remuntar-la aigües amunt, al riu, per captar-la novament, potabilitzar-la i que torni a la xarxa de distribució, tancant el cercle. Mirin, en el temps que dedicaré a aquesta interpellació, dues piscines olímpiques plenes d'aigua prepotable es llencen al mar –dues piscines olímpiques d'aigua prepotable. No ens ho podem permetre. Amb aquest projecte podríem obtenir noranta hectòmetres cúbics a l'any que permetrien garantir la resiliència hídrica de 5 milions d'habitants a la regió metropolitana de Barcelona. Per tant, aquesta és la primera proposta: reutilitzem l'aigua del Besòs.

Segon, conseqüència del primer: un pla específic per a la implantació de l'aigua regenerada a Catalunya. La solució per al futur és estendre la regeneració al cent per cent. L'impuls de l'aigua regenerada amb continuïtat és una solució sostenible per nosaltres, és una font d'aigua constant, fiable, que genera exactament on es necessita, i permet que els recursos d'aigua dolça es destinin a la població i a les seves necessitats d'aigua potable.

Tercer: recuperació de les reserves subterrànies amb un pla específic de recuperació dels aqüífers. En parlem poc, d'aquesta qüestió, però la no gestió respecte als aqüífers fa perdre el setanta-cinc per cent de les reserves subterrànies. Són dades de la pròpia ACA del març del 2023. Podríem disposar de sis-cents hectòmetres cúbics a l'any d'aigües subterrànies, però el setanta-sis per cent està en mal estat.

Quart: assegurar els cabals ecològics, o ambientals o normatius, en funció de qui utilitzi l'expressió, en especial, i, en aquest cas, del riu Ter, complint amb l'acord de la Taula del Ter, especialment en el seu punt 4, que ens diu i que descriu què s'ha de fer quan la conca entri en estat d'emergència i excepcionalitat. Per tant, ja hi som. I el que

diu és que s'ha de fer un pla palliatiu, inversions palliatives, per l'impacte que pugui tenir en el cabal ecològic. I ja han passat sis mesos, i no hi han inversions. Fixi-s'hi –perquè veig la cara que em fa–, emergència i excepcionalitat, posa les dues. Ja fa més de sis mesos que estem en emergència. Per tant, aquest pla i aquestes inversions ja hi haurien de ser.

Certificat d'eficiència hídrica. Vindran setmanes de restriccions a sectors econòmics diversos. No sembla just aplicar reduccions lineals a tot un sector sense tenir en compte la major o menor eficiència de l'ús d'aigua, especialment per a aquells a qui es prohibirà l'activitat en estat d'emergència. Un certificat d'eficiència hídrica permet aplicar un ventall de restriccions proporcional a la seva qualificació d'eficiència hídrica. Aquest és un model habitual en energia i que s'està aplicant, per exemple, a llocs com Califòrnia.

I, finalment, l'Observatori de la Sequera. El pla especial de sequera contempla diferents òrgans de decisió. Hi ha el comitè permanent de la sequera, hi ha l'observatori, la comissió interdepartamental. Tots tres es convoquen a criteri de la presidència. El que demanem és que l'observatori sigui de manera permanent. Si la sequera estructural és permanent, necessitem un observatori permanent on hi hagi presència de tècnics dels col·legis professionals i capacitat per aportar propostes i de seguiment dels acords. I a la rèplica li continuaré amb algunes propostes més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots i a totes. Diputada, esperaré a veure com escriu la moció, però, fins ara, estic d'acord amb tot –amb tot. (*Veus de fons.*) He dit que esperaré a veure com ho escriuen.

Primer, uns matisos. «La pitjor sequera en els darrers setanta-cinc anys», ha dit vostè. No, cent deu, des de que tenim dades del servei meteorològic; amb diferència.

M'ha citat uns quants estudis que ens diuen, des de fa molt temps, que hi haurà menys pluja, etcètera. Tant de bo el pitjor dels escenaris que ens plantejaven fos l'actual –tant de bo. O sigui, hem sobrepassat tots els escenaris que deien que passarien d'aquí a no sé quants anys; no ara, perquè tots ens parlen 2030, 2040, 2050. Vostè mateixa ha dit que preveuen..., fins al 2030, ha parlat del pitjor escenari, un vint-i-dos per cent menys de pluja. Estem al 2023 i estem en un..., depèn de les zones, eh?, però la mitjana és un trenta-cinc per cent menys de pluja.

De fet, a la zona de la Muga, per exemple, ens falta la pluja, en els darrers tres anys, de tot un any. Per tant, el pitjor dels escenaris que plantejaven tots els estudis que vostè ha dit, l'hem sobrepassat fa molts mesos, però molts, eh? I aquí estem, amb aigua, perquè aquest Govern no ha esperat que plogui. I vostè ho ha dit molt bé: «Ens hem centrat en la demanda.» Sí, però li ha faltat afegir «mentre anàvem fent tot lo altre». És a dir, s'han de fer les dues coses alhora.

Si nosaltres som capaços d'anar licitant obres, com estem fent, aprovant projectes, com estem fent... Perquè segur que vostè sap –els que hem governat durant molt temps ho sabem– que les coses no es decideixen avui i passen demà. En el seu grup té molts alcaldes. Els hi pot preguntar quant tarden des de que decideixen fer alguna cosa fins que tenen el projecte aprovat –informació pública, etcètera–, licitat, adjudicat, poden començar l'obra i s'acaba.

Tot i fer-ho amb emergència –que recordo que vostès ens han portat al Constitucional per l'emergència–, les coses no passen d'avui per demà, i pràcticament totes les coses que m'ha enumerat vostè estan passant. Per tant, no li puc compartir, com li he compartit moltes coses, que nosaltres només hem atès la demanda.

Miri, hem posat molt èmfasi en anar molt de pressa en fer moltes de les obres que estaven planificades. Perquè jo ho dic fa molts dies, eh?: aquest Govern ha fet moltes coses, però el país en general i els governs anteriors n'han fet moltes de bé també.

Gràcies a les inversions que es van fer, que van acabar el 2012, hem pogut suportar aquesta sequera. I ho he dit mil vegades: si haguéssim tingut la sequera del 2008, aquest país no se n'hagués assabentat, perquè va passar fa vint mesos ja. Fa vint mesos estàvem igual que el 2008, i ningú se n'ha assabentat. No hi ha hagut cap restricció, excepte a algunes zones del país per als pagesos, principals damnificats sempre de la sequera. Però en portem trenta-set.

Gràcies a aquelles inversions –i també ho he explicat més d'una vegada–, l'ACA s'ha dedicat nou anys a tornar deute. Era imprescindible fer aquelles inversions, va venir una crisi terrible, els motius que siguin, però l'ACA s'ha dedicat nou anys a tornar 1.400 milions de deute.

Per tant, tot l'esforç inversor que podia fer l'ACA l'ha destinat a tornar deute. Des de quan l'ACA està fent coses? Des de 2019, que va acabar de tornar el deute; 2020, primer any d'inversions. I vostè, si repassa, veurà que algunes de les inversions han servit perquè nosaltres ara tinguem més aigua.

L'horitzó d'aquest país està traçat; també ho he explicat més d'una vegada. I si analitza bé el pla de gestió que va aprovar aquest Govern, que no el va fer aquest conseller, l'horitzó està traçat: el 2027-2030, s'hauran acabat els problemes dels 6 milions d'habitants dels quals parlava vostè.

Tot això que m'ha explicat vostè està aprovat, i moltes de les coses estan en marxa. Hauríem de veure per què algunes van més de pressa i d'altres van més a poc a poc, d'acord?, però moltes van en marxa. I faré una repassada per sobre, amb el temps que tinc, d'algunes de les inversions més importants que estan en marxa.

El pla de gestió són 2.400 milions d'inversió, que inclou –i vostè ho sap molt bé– totes les inversions necessàries per dessalar vuitanta hectòmetres cúbics més, regenerar..., fins al 27, eh? –27. Com que en alguna cosa anem una mica més tard del que teníem previst, potser serà el 28, potser serà el 29 –ara li explicaré alguns dels retards a què es deuen.

Aigua regenerada. De fet, en els darrers tres anys hem passat de cinquanta hectòmetres cúbics –en els darrers tres, eh?, perquè sí que s'ha fet inversió– a setanta; estem regenerant ja vint hectòmetres cúbics més. Fins al 2027 estarem a cent vint –cinquanta més. Per tant, tot això, més la recuperació de l'aigua del Besòs, que són seixanta més, no noranta –pels meus números, eh?, són seixanta més–, fan dos-cents hectòmetres cúbics més.

Actualment, del Ter ens emportem..., depèn dels anys, eh?, però l'anualitat que comença ara, 24-27, hem de baixar a noranta. Fins ara la mitjana havia de ser cent, ara haurem de baixar a noranta en el proper període, d'acord? Ens n'emportem noranta, en generem dos-cents, eh? Per tant, s'haurà acabat el problema. Tot això està escrit, està aprovat i s'està començant a executar tot, perquè, és clar, es va aprovar el 21. D'acord?

Dessaladora de la Tordera, primera. El Govern de l'Estat va tenir a bé incloure-la com a obra prioritària. Un cop l'han inclòs, nosaltres els hem passat el projecte, els hem passat la DIA, perquè sí que hem fet feina –no aquest conseller, els darrers governs, sí que hem fet feina. S'ha aprovat el projecte, s'ha aprovat la DIA. Resulta que el primer que ens diuen a la primera reunió és: «Us enviarem el conveni.» Perquè la dessaladora resulta que no la paga l'Estat, no, no, la finança, i se li han de tornar els diners perquè això ha d'anar tot a tarifa. I resulta que amb el nostre projecte i la nostra DIA no en fan prou, s'ha de fer una DIA nova, i descobreixen aquest setembre passat que tardarem un any i mig més a poder licitar quan ells hagin fet tota la feina.

I per això a la meua reunió amb la ministra li dic: «Escolta'm, què hi guanya Catalunya? Si l'hem de pagar igualment i tardem un any i mig més, escolta'm, envia'm els diners i ja ho licitem nosaltres.» I estem aquí esperant que trobin la fórmula

d'enviar-nos els diners per poder licitar. Des del maig al desembre han passat set mesos. A vegades, a les administracions passen coses d'aquestes i les coses s'endarrereixen. No sé qui és culpable, m'és igual, però passen aquestes coses. Llavors sortir aquí a dir: «No, és que no fan...» No, no, no. Sí que fem, sí; fem moltes coses.

I, si vol, parlem de l'obra de l'ampliació de la potabilitzadora del Besòs. Ho he explicat aquí més d'una vegada, i si vol, m'hi torno a recrear. Ara han començat les obres..., en teoria havien d'estar fent tres-cents fa molts mesos, molts anys; no feien tres-cents; ara estan pràcticament fent tres-cents, a l'estiu amb l'obra d'ampliació en faran sis-cents, i a final d'any en faran nou-cents. Perquè les coses tenen el seu procés. I si algú diu: «S'ha de fer aquesta obra, val 30 milions d'euros. –Va, vinga, teniu 30 milions, comenceu. –No, un moment, un moment, és que encara no tenim el projecte. No, un moment, un moment, és que encara no tenim el terreny. No, un moment, un moment...» Clar, escolti'm, és molt fàcil sortir aquí: «Per què no s'està començant?» Qui l'ha de fer aquesta obra? I com l'ha de fer? El Govern hi posarà els diners. De fet, cada mes tenim una reunió de seguiment de totes les obres que ha de fer aquest operador, que no és ATLL, per fer el seguiment de totes aquestes obres; ahir a la tarda en vam tenir una. Ells mateixos diuen: «Escolta, fins al juliol com a molt tres-cents, i al desembre tres-cents més.» Perquè no és tan fàcil –no és tan fàcil. I a vegades no ens hem de creure tot el que ens expliquen. Hem d'estudiar bé les coses amb rigor.

Inversions estratègiques. Hem licitat l'obra de Cardedeu. Des del 66 que no s'hi invertia un euro; 135 milions d'euros, amb la millora i modernització de la potabilitzadora de Cardedeu. Hem licitat la primera fase d'Abrera.

Aigua regenerada. Escolti'm, vostè m'ha demanat un pla. El vam presentar l'altre dia: 126 milions fins al 27, 126 més fins... (*Pausa.*) No em digui que no, el vam presentar l'altre dia. I regenerarem cent cinquanta hectòmetres cúbics d'aigua. Farem..., el setanta per cent de l'aigua que passa per les depuradores, l'aprofitarem una altra vegada. El vam presentar l'altre dia, ha sortit als mitjans. Si vol, li passaré el recull, però tot això està presentat.

Em sembla, em deixo... Ah, cabal ecològic. Escolti'm, repassi-ho, però aquestes obres que diu que en excepcionalitat, quan es baixa de quatre mil a dos mil, i ara quan es baixi..., algunes ja s'han començat, les altres estan adjudicades, 5 milions d'euros. (*Pausa.*) No em digui que no, perquè l'altre dia vaig anar a la Taula del Ter, els hi vaig explicar a tots els integrants i tothom va estar d'acord que això està passant. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Vostè igual sap més coses, però això està passant. Després continuo.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la diputada senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

A veure, conseller, si em dona temps en cinc minuts. Sobre els advertiments, no he entès molt bé el raonament. En tot cas, a la sequera del 2008, els tècnics en aquell moment ja ens estaven dient que en tindríem una altra que la situaven més o menys el 2020. Per tant, tots sabem que ens enfrontaríem a una situació com la que ens estem enfrontant. Per tant, aquí, no he entès... Després ja em dirà.

Segon, diu: «Estem ara amb aigua gràcies a...» Miri, estem ara amb aigua, conseller, si és honest, gràcies a l'ITAM del Llobregat, que, a més a més, vostès estaven al Govern. Si se n'hauria de sentir orgullós i reclamar-ho! Gràcies a la dessaladora del Llobregat ara estem amb aigua. Com estaríem sense aquesta inversió del Govern Montilla?

Tercer. (*Veus de fons.*) Després ja em respondran, i vostè també el dia de la moció. M'ha parlat de la capacitat inversora de l'ACA i del retorn del deute. Miri, el 2015 ja estava més o menys sanejat. El 17 ja tenia capacitat inversora –ja tenia capacitat inversora. Del 17 al 23, sis anys, conseller –sis anys.

Tercer, em diu: «Totes les coses tenen el seu procés..., tal, tal». Sí, jo el que li dic és: si haguéssim començat el 21, quan va començar aquesta legislatura, ara estaríem molt millor. Si el que li dic és que vostès sembla que han començat a despertar després de la tardor del 2023, quan han vist que no arribaven les pluges que esperaven, que ja li dic que era legítim, però és que ara ens trobem en una situació realment molt complicada.

Respecte al pla aquest de regeneració, si em fa arribar..., el recull de premsa no cal que me'l faci arribar, que ja el tinc. Si d'anuncis –d'anuncis– en tenim uns quants d'acumulats. Ara, si hi ha un pla realment d'inversions concretes amb números i posicions concretes, doncs me'l faci arribar i me'l llegiré i li donaré la meua opinió.

I el pla aquest de compensació. Ni li dic el que diuen els integrants de la Taula del Ter després de la reunió, però el que es parla a l'acord de la Taula del Ter és un pla d'inversions que compensi els danys a la biodiversitat si entrem en situació d'excepcionalitat o d'emergència. Això és el que diu, i això no està fet.

En una situació tan greu..., que eren dues mesures més, dos aspectes més que volia repassar. En una situació tan greu, a més a més, s'imposa la col·laboració entre administracions. No l'hi tornaré a repetir, perquè sap molt bé el que pensem sobre el tema de les sancions. I, a més a més, l'altre dia en una jornada de la Federació de Municipis de Catalunya, deien: «Home, apuntar els ajuntaments i sancionar-los... Bé, i el Govern i el departament, que no han fet la feina que els tocava aquest temps, qui els apunta i qui els sanciona?» Perquè, clar, només assenyalar els ajuntaments en la responsabilitat que tenen, en fi... Ja sap que per nosaltres és un error i que això no ens donarà litres d'aigua.

I li poso només l'exemple de Cabrera d'Anoia, que n'hem parlat en algunes reunions i l'hi torno a posar: cinc hores al dia d'aigua, des del mes de juny, eh? –cinc hores al dia. Un municipi de 1.500 habitants, 1,7 milions d'euros de pressupost; porten 700.000 euros gastats en tancs o cisternes d'aigua. La Diputació de Barcelona ja ha dit i ja li ha traslladat que pot destinar uns recursos a fer l'obra de connexió en alta a ATL. A què esperen? Tinguin un compromís clar. És un municipi de 1.500 habitants, l'obra és d'1,8 milions d'euros; el pressupost, d'1,7. És impossible que aquest municipi pugui assumir aquesta inversió.

I, respecte a l'execució, que vostè em deia: «Totes les coses tenen el seu procés i estem anant tan ràpid com podem», jo crec que lamentablement el ritme d'execució del pressupost destinat a l'ACA encara és lent. En aquests moments estem executant un de cada tres euros. I, a més a més, és lineal, és a dir, per més que hagin vingut setmanes i mesos difícils amb sequera, no s'ha executat a un ritme més accelerat.

El 2023 l'ACA ha comptat amb el major pressupost de la història, el més gran que hagi tingut mai. En part –permeti'm que ho digui– pels 700 milions d'euros que hi vàrem destinar a l'acord de pressupostos, que no tots estan en el 23, perquè n'hi havia alguns que eren imputables al 24 i al 25. Però, en tot cas, el pressupost més gran de la història. Suposo que amb això estarem d'acord.

Però, en canvi, l'execució, miri, el 2009 va ser de 33,43; el 2020, 35,81; el 2021, 33,51, i el 2022, 34 per cent, amb moltes moltes –que ara no em dona temps, però, bé, ja en parlarem el dia de la moció– actuacions concretes sense executar res, zero.

Però, en resum –i amb això acabaré–, jo crec que els dos..., el Govern, vaja, i el nostre grup parlamentari comparteixen que Catalunya està vivint una situació dramàtica i extrema. Crec que el Govern ha de canviar el punt de vista. No és un fet excepcional. Catalunya ha de poder viure i no patir sequera quan hi ha volums de pluviometria com els actuals, perquè, a més a més, ens hi anirem trobant en el futur. Si no canvien aquest punt de vista, estem condemnats a la paràlisi. Regenerin aigua, és la solució més sostenible. Recuperin els nostres aqüífers, que no hauríem d'haver perdut mai. Tinguin cura dels cabals dels rius, inverteixin en eficiència de la xarxa de gestió aigua. Actuem a partir d'ara...

La vicepresidenta segona

Diputada...

Silvia Paneque Sureda

...per no patir novament un període com aquest de sequera.
Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Tinc la impressió que no m'escolta –tinc la impressió que no m'escolta. Em demana que regenerem aigua; li acabo de dir que hem presentat el pla. Em demana que fem les inversions; li he dit que el pla de gestió ja dibuixa a l'horitzó 27-30 com s'ha acabat el preocupar-se de ploure. O sigui, no sé com..., igual no m'explico bé. Segurament no m'explico bé. Quan feia de professor em deien que sí, però aquí segurament no ho faig bé.

L'hi he dit molt clar: les inversions que es van fer, que es van acabar el 2012, les que vostè diu del Govern Montilla, han estat imprescindibles per poder suportar aquesta sequera. Ho he dit. Ho torno a repetir: potser no m'explico bé. He dit que han estat imprescindibles, perquè si haguéssim passat una sequera com la d'aquell moment –2008– no ens n'haguéssim assabentat. Imprescindibles.

Ara, el que ha provocat després és que..., i vostè pot dir el que vulgui, eh?, però al Consell d'Administració de l'ACA hi era jo, i els números són públics: el 2019 es tornen els últims 70, 80 milions de deute –el 2019. La inversió no arribava a 10; 2019, no 2017.

L'execució del pressupost de l'ACA sempre és un tema recurrent, però sempre li falta dir a darrere –a vostè i a més gent, no només a vostè– que la major part del pressupost de l'ACA va destinat a subvencions. Es treu una ordre de subvencions, es presenten els beneficiaris –qui sigui, perquè n'hi ha per a molta gent diferent–, s'adjudiquen els diners i els beneficiaris no executen els diners aquell any, l'ACA guarda els diners com a romanents. I vostè... Això no és una excusa; això és una realitat, no és una opinió. Això funciona així. Jo he estat alcalde. L'ACA m'ha donat una subvenció i no he pogut executar-la aquell any i m'han guardat els diners per a l'any que ve. Hi ha altres organismes, altres departaments de la Generalitat que quan no justifiquen aquell any perds els diners. L'ACA no, l'ACA els guarda. I hi ha ajuntaments que tarden tres, quatre...

Perquè jo li explicava abans que quan tu decideixes fer un projecte... Com funcionen les obres en alta en aquest país? Normalment. Hi ha excepcions, eh?, normalment. Un ajuntament vol portar aigua en alta a un barri i diu: «Necessito una subvenció de l'ACA.» Demana la subvenció. L'ACA l'hi dona. Quan té la subvenció comença tot el procés, i aquests processos tarden molt, perquè a vegades són tres quilòmetres. «I per on passarem?» Projecte. «No podem passar pel camp d'aquest veí, hem de passar per un altre, hem de travessar una carretera, com hi passarem?» I tarden tres, quatre o cinc anys a fer el projecte, i l'ACA els hi guarda els diners. Hi ha altres organismes, departaments de la Generalitat que no; si no ho has fet, els perds. L'ACA els hi guarda. I llavors diuen: «És que no executen.» Podem fer-ho d'una altra manera: «Si no ho fas, els perds i torna-ho a demanar.» Nosaltres pensem que de moment així no és manera de fer, perquè hem de guardar els diners perquè els ajuntaments ho puguin fer, puguin tenir la certesa, amb aquell paper de l'adjudicació de la subvenció, de poder fer l'obra.

I jo li reitero i l'hi he dit moltes vegades, eh? –ja per acabar–: jo crec que..., i els hi he agraït en comissió, en la comissió de seguiment que fem i aquí; els hi he agraït el to sempre, perquè d'aquesta qüestió, una qüestió tan important de país com aquesta, no

n'hem de fer politiqueria, no n'hem de fer partidisme. I jo li agraeixo el to sempre, perquè vostè ha dit: «Quan vingui una altra sequera no ens hàgim de preocupar de tenir sequera.» No, no, sequera en tindrem. Del que no ens hem de preocupar és de mirar si plou per tenir aigua. I aquest país està preparat perquè en els propers sis anys, més o menys –cinc, sis anys–, una sequera d'aquestes característiques no el faci patir mai més.

Tots els estudis ens diuen que plourà entre un quinze i un vint per cent menys. Estarem preparats per suportar-ho tranquil·lament com a país –tranquil·lament. Hem buscat solucions per a l'àrea metropolitana, per a la conca de la Muga, per a les comarques de tot el país de les conques internes. Jo crec que si vostè es mira el pla de gestió de conques internes, d'inversió, estarà d'acord amb mi en això. Una altra cosa és que ara aquesta sequera tan terrible que hem patit ha enganxat el país desprevingut.

Vostè diu: «No gastem gaire aigua.» Jo li reconec que no gastem gaire aigua en els domicilis. Però no podem dir que no gastem gaire aigua en general, quan hi ha ajuntaments que estan a 400, a 500, a 300 o a 600. Per tant, es pot generalitzar que no gastem gaire aigua en els domicilis? Sí. Es pot generalitzar que no gastem gaire aigua en general? No.

Moltes gràcies, i a veure la moció com l'escriuen.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00418/13

Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta en funcions. Diputats i diputades, conseller, consellera, aquesta interpellació va d'habitatge. Un altre cop, sí, consellera, perquè ja sap què passa, no?, que tenir un lloc on viure és vital. Vostè ho sap, ho sabem totes les diputades i diputats. Ho sap tothom, que és imprescindible, però també sabem que no anem bé en habitatge, que aquest Govern no ha fet els deures.

Precisament, aquest Parlament fa més d'un any que treballa en el text de la llei de sensellarisme, per combatre el sensellarisme, i la majoria de compareixences de persones expertes que ens han assessorat en la ponència diuen, reiteren contínuament que és molt bo tenir una llei pròpia per combatre el sensellarisme, però que, si no va acompanyada de polítiques fermes d'habitatge, realment servirà per a ben poca cosa.

I on són aquestes polítiques? On són? Hi ha un resum, consellera, que se sent al carrer quan es defensa el dret a l'habitatge, que resumeix molt bé quina és la situació de la política d'habitatge a Catalunya, que és: «No s'entén gent sense casa ni cases sense gent.» I hi han altres resums molt gràfics, com és la violència policial esbotzant portes per fer fora la gent de casa seva o detenint les persones que estan fent, exercint la solidaritat, com ha passat avui al districte d'Horta-Guinardó.

No m'estendré, perquè n'hem parlat a bastament, només recordar, com hem dit tantes vegades, que el capitalisme empobreix la majoria de la gent, de la gent treballadora, i que l'habitatge, com a bé de mercat, pensat per enriquir unes minories elitistes que fan el gran negoci, enriquint-se a costa de menjar-se els drets de la majoria, això és una màquina devastadora. I aquí del que hem de parlar, consellera, és de com aturem aquesta màquina i de com posem el dret a l'habitatge on pertoca.

Sap que hem posat tres propostes damunt la taula del pressupost per afrontar aquesta necessitat, que no és una necessitat, no és una cosa que pensem nosaltres, la nostra organització política, sinó que és una necessitat, per a la majoria de la gent, vital, demostrada.

I li dono una altra dada que crec que és molt significativa i que parla per si sola: en deu anys els salaris han pujat una mitjana de 2,9 per cent, i en aquests mateixos deu anys en què els salaris han pujat un 2,9 per cent, els lloguers s'han apujat un seixanta-vuit per cent. Crec que ja no cal dir res més.

Nosaltres vam fer una interpellació al juliol sobre la regulació dels preus del lloguer. La diputada Montserrat Vinyets va documentar a bastament la magnitud del problema i algunes de les solucions. Però vostès, bé, el partit que els dona suport, al Govern, van votar en contra de la majoria d'aquestes propostes.

I sí, ja ho sé, sabem que l'Estat hi té molta responsabilitat i que, de fet, literalment talla les ales al Govern de la Generalitat i frena l'arribada de la regulació dels lloguers a Catalunya. Però el que no ens ha acabat de quedar clar és si, com diu vostè, això és degut a les reticències de l'Estat o el que diu l'Estat, que és que hi ha un incompliment dels deures que li tocava fer al Govern. Sigui com sigui, el cas és que els lloguers no es regulen.

I, si vol, parlem dels lloguers socials que els grans tenidors estan obligats a oferir als ocupants abans d'expulsar-los de casa seva. En realitat, aquests lloguers socials no existeixen. La llei obliga, però s'incompleix.

Vostè al juliol va explicar que havien activat vuitanta-set oficines que depenien de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya perquè els grans tenidors estiguessin obligats a passar per una intermediació abans d'arribar als jutjats i per evitar els drames que vivim cada dia als nostres barris i als nostres pobles. Però a principi de desembre, just fa sis mesos, després de l'aprovació de la llei, un mitjà de comunicació informava que una representant mateix de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya havia admès que encara no s'ha fet cap ni una d'aquestes intermediacions.

Podem parlar també del 19,4 per cent de persones que viuen en habitacions rellogades a Barcelona. Podem parlar d'aquests ajuts que de poc serveixen, per molt que vostès els augmentin, perquè si una persona cobra tres-cents euros de pensió... Si a una persona, posem per exemple, li apugen el lloguer a sis-cents euros al barri de Sant Roc, està a l'atur de llarga durada i només cobra poc més de quatre-cents euros, com pot fer front al lloguer i ni tan sols alimentar-se, per pagar consums bàsics, electricitat...? Això és el pa de cada dia a molts i molts barris. I avui mateix sortia un informe de la pobresa en el mapa de Catalunya, d'on està cronificada aquesta pobresa, sobretot infantil.

El que passa és que, mentre la Generalitat no està aplicant polítiques valentes d'habitatge, mentre s'està desaprofitant aquesta oportunitat d'incidir i de canviar les normes del joc per millorar la vida de la gent, l'agonia de les famílies i les persones joves i de qualsevol que no tingui uns privilegis heretats o uns salaris de luxe és una agonía sagnant.

Avui, a Vilanova i la Geltrú, un altre desnonament amb tres criatures. Divendres passat a Salt, una família amb cinc criatures amb informe de vulnerabilitat quedava al carrer per la negativa del fons voltor a fer lloguer social i, a més a més, amb persones detingudes. Per cert, no m'hi podré estendre ara, però tot el suport també a tota la gent que pateix la repressió quan està posant el cos per defensar un dret tan vital com és el dret a l'habitatge i que a sobre vegi com és reprimida per la policia, que es posa al costat dels grans tenidors i d'aquests fons voltors. Perquè aquesta n'és una derivada, la repressió.

Mentre a Salt passava això, el divendres, a Badalona, amb un fort desplegament policial, vuit famílies, entre elles quatre menors, van quedar al carrer. I podria continuar. Tinc folis i folis d'exemples. Avui mateix... Ahir hi havia aquesta persona amb una grandíssima dependència, amb una greu discapacitat. Aquí també vull

agrair el paper que estan fent els mitjans de comunicació, d'humanitzar, de parlar una mica d'aquestes causes concretes, dels noms i cognoms. Perquè són persones, persones humanes. Aquesta feina d'humanitzar i de fer-se ressò de tota aquesta vulneració diària. I ni mediadors, ni ningú de l'Administració, ni ningú acompanyant tots aquests drames.

Molts d'aquests desnonaments, llançaments, es produeixen amb la presència d'aquesta policia armada. L'altre dia jo també ho denunciava aquí respecte als drets de la infància. I faig només un repàs molt breu. La Pincat, la Plataforma d'Infància, presentava el seu informe i deia dades molt importants com que el quaranta-sis per cent de les persones amb infants i adolescents estaven en situació d'exclusió residencial, quan la mitjana de l'exclusió residencial és d'un vint-i-nou per cent –tenir criatures augmenta aquesta exclusió–; el dinou per cent de les famílies amb criatures queden per sota del llindar de la pobresa severa després de destinar més del quaranta per cent dels seus ingressos a pagar l'habitatge, i més de mil famílies amb criatures a càrrec tenen resolució favorable de la mesa d'emergència, però es troben pendents d'assignació.

I, si vol, parlem de les meses d'emergència. L'altre dia nosaltres, que entrem moltíssimes preguntes de drets socials cada cop que hi ha algun d'aquests desnonaments, vam rebre la vergonyosa resposta del conseller de Drets Socials, que ens deia que, com a mesura per fer front a la immediatesa d'aquest drama, teníem les meses d'emergència. Les meses d'emergència, que vostè sap perfectament que estan amb acumulació de retards de més de tres anys i que no són una eina eficaç, perquè no tenen habitatges per oferir.

Per tant, nosaltres el que li demanem, consellera –i vostè sap que hem posat damunt la taula aquestes propostes–, nosaltres el que volem saber és si estan disposats a tirar-les endavant, si vostès de veritat estan disposats a fer una regulació efectiva del preu dels lloguers –imprescindible–, una no intervenció en els desnonaments, que els Mossos deixin d'anar a fer exercir aquesta violència contra les famílies que són desnonades, i a fer una inversió de 1.000 milions d'euros en habitatge públic, no en el total de les polítiques d'habitatge, que són molt més àmplies, sinó a fer efectiva la materialització de disposar d'habitatge públic. El construeixin, l'expropiïn, facin tanteig i retracte, el que sigui. Però 1.000 milions d'euros en el pressupost de l'any que ve per fer que això passi, deixin de ser paraules buides i sigui una realitat que millori la vida de la majoria de la gent d'aquest país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta té la paraula la consellera de Territori, senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, molt bon dia a tothom. Bé, ho deia vostè, diputada, senyora Sabater, que ja m'havien fet aquesta interpellació abans. Li recitico alguna dada, eh?

Més enllà del titular, i al que hem d'anar és a les accions concretes –estaria bé que ho féssim–, Catalunya en aquests moments està..., l'increment entre el quarantatres, quaranta-sis per cent del preu del lloguer aquests darrers deu anys. Barcelona, un seixanta per cent. Té vostè raó. Té raó que és evident que el preu de l'habitatge ha pujat en unes proporcions que res tenen a veure amb el que puguen els salaris dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país. És un tema que nosaltres fa temps que denunciem des del Govern i, en tot cas, des d'Esquerra Republicana.

I demà segurament tindrem un nou decret que es convalidarà, el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic. Una regulació que em vaig comprometre que faríem, i m'hi vaig comprometre en la meua primera compareixença com a consellera. I és una regulació que a dia

d'avui s'està aplicant i que és una regulació més de les moltes regulacions que calen en matèria d'habitatge i també conjuntament amb tota l'acció política que s'ha de fer.

Vostè m'ha barrejat diverses coses, eh? Tema desnonaments vinculats a una llei processal sobre la que Catalunya, a hores d'ara i a dia d'avui, no tenim competències, que executen jutges sobre els que nosaltres no tenim comandament. Ho dic també perquè nosaltres no li podem dir a un jutge que deixi d'executar una determinada resolució judicial. Saben vostès que encara estem amb moratòria en alguns dels desnonaments; en d'altres, pel que sigui, no hi estem. Després li contestaré amb relació al que vostè em pregunta sobre les intermediacions i les mediacions. Per tant... I la interpretació que també han fet els jutges amb relació a l'abast de la legislació catalana amb relació a aquesta qüestió.

Però torno al moll de l'os. Vostès ja van centrar la seva interpellació..., en aquell moment tornava a referir-se a l'Estat i a la legislació estatal. A mi a vegades em sobta que ens centrem tant en una llei estatal per acusar que el Govern no fa res, i quan el Govern fa, acusar pel que fem. És a dir, nosaltres, mentre no tinguem capacitat ni competències per poder fer d'altres coses, aprofitarem totes les eines que tinguem al nostre abast.

També la legislació estatal en matèria de contenció de rendes. Vostè deia: «No sabem si és veritat allò que diu la consellera o és veritat allò que diu l'Estat.» Doncs vostè mateixa, cregui's a qui cregui vostè que és més oportú, o que diu la veritat o que no. Però jo li faré una reflexió general. Qui ha estat en aquest cas, del conjunt de l'Estat, que ha aixecat la mà per aplicar la llei de contenció de rendes? Catalunya, l'única. En tot cas, amb aquesta nova ministra, veurem si el camí és més fàcil. Doncs sembla que sí, que pot ser més fàcil. Segurament que quan ens aprovin la memòria resulta que l'hauré de revisar, perquè hi haurà més municipis que hauran d'estar dins d'aquesta memòria per tal de..., efectivament, perquè són zones tenses.

Per tant, com li deia, nosaltres no deixarem d'utilitzar totes les eines que tinguem al nostre abast: aplicació de l'índex, aplicació de la memòria i aplicació de zones tenses, i aplicació de la contenció de rendes. Perquè això és la suma de moltes accions i totes alhora: contenció de rendes, contractes de temporada –per tant, regulació dels contractes de temporada–, contenció de rendes i regulació dels HUTs. I després, l'acció directa que ha de fer la Generalitat de Catalunya. Amb el que té, i amb els vímets que té, déu-n'hi-do el cistell que fem. El president de la Generalitat fa vuit mesos i mig es comprometia a posar deu mil habitatges, és a dir, un increment del divuit per cent del parc públic d'habitatge de lloguer a preu assequible el 2026. En aquests moments estem al seixanta per cent del compliment.

Per tant, bé, a vostè li pot semblar que és poc. És lícit que vostè cregui que hauríem de fer més. Hi insisteixo: amb els vímets que tenim, doncs, fem un cistell, i déu-n'hi-do lo «tupit» que és el cistell en aquests moments, si tenim en compte d'on venim. Venim de despatrimonialitzar-nos, d'haver venut el patrimoni públic de les administracions, ajuntaments i Govern de la Generalitat o Generalitat de Catalunya, de vendre habitatge de lloguer –de vendre'l, eh?, de vendre'l– a qui el tenia arrendat. Habitatge públic que s'ha venut, habitatge a preus taxats, pagat amb diner públic, que, un cop s'allibera, forma part del mercat lliure. Per tant, aquesta política –ja em perdonaran, eh?– no és política d'habitatge.

Per tant, recuperar el temps perdut, recuperar el que no s'ha fet. I això ho fem, doncs..., escolti'm, a vostè li podrà semblar més bé o més malament, però en un any i escaig plantificar-nos el 2026 amb deu mil habitatges més i amb acció política clara de contenció de rendes, de control dels habitatges d'ús turístic... Per cert, que és un canvi d'ús –per si algú no se n'ha assabentat– de l'ús residencial permanent i, per tant, una perversió –una perversió– i una aplicació indeguda de la llei. Per tant, no em digui que no estem fent. Li pot semblar poc, però que estem fent, ja li dic jo que sí.

Per tant, el nostre camí a seguir: quina era la llei que ens servia? La llei que va aprovar aquest Parlament de Catalunya, que va néixer del Departament de Justícia

acompanyada del teixit social del país, com és el Sindicat de Llogateres. Una llei, per cert, que va tombar el Tribunal Constitucional de forma ràpida, a una velocitat inusitada, no prevista. No va tan ràpid quan es vulneren drets fonamentals dels ciutadans. Una llei tombada pel TC, però que, en canvi, el relator especial d'habitatge de Nacions Unides va dir que era la legislació bàsica, que era vàlida i adient per garantir el dret a l'habitatge. I sí, nosaltres estem treballant per sostreure de les regles del mercat i, per tant, de sostreure l'habitatge, doncs, d'aquest mercadeig en el que està instal·lat en aquests moments. Per què? Doncs perquè ha de ser un dret fonamental, perquè és la porta d'accés a tots els altres drets. Podem anar parlant de dret a la salut, de la igualtat efectiva, de dret a l'educació, de dret a l'accessibilitat i a la mobilitat. Si tu no saps on viuràs o quin sostre t'aixoplugarà, difícilment es poden garantir els altres drets.

Per tant, la Constitució és el nostre marc? No, ho és la legislació catalana pròpia, l'Estatut d'autonomia, quan requereix als poders públics que han de promoure polítiques públiques que afavoreixin l'emancipació dels joves. I què fem? L'hi deia. Què fa el Govern de la Generalitat? Doncs impulsar i ampliar el programa «Arrelament» per garantir el dret a l'habitatge i la igualtat d'oportunitats perquè el jovent pugui desenvolupar el seu projecte de vida allà on vulgui i allà on desitgi.

Aquesta mateixa setmana adjudicàvem vint-i-quatre habitatges de protecció oficial a l'Ampolla amb reserva del vint-i-cinc per cent per a joves. Aprovevem l'estratègia del Pirineu, que incorpora habitatge com a eix principal, i, per tant, 5 milions d'euros per tal de garantir el dret a l'habitatge i per fer habitatge i posar a disposició habitatge de lloguer a preus assequibles. Instaurem i ampliem el bo jove per garantir que tot el jovent català que hi té dret percebi l'ajut. Amb la deslleialtat absoluta de l'Estat; sí, amb la deslleialtat absoluta de l'Estat.

Cent quaranta-quatre milions d'euros, un vint-i-sis per cent més que l'any passat en diferents ajuts per pagar el lloguer. Sí, 144 milions d'euros. Per tant, ajuts al lloguer per evitar que les persones siguin desnonades de casa seva. Li pot semblar poc? Segurament és poc. Necessitem més? Segurament sí. Molt més –molt més. Però, clar, per poder fer molt més i molt més, i això que vostè ens demana, doncs, necessitem ser un estat, necessitem governar-nos sobre tot, sobre tot el que afecta el país, també sobre els recursos. Sense el govern dels recursos les polítiques són polítiques limitades.

Per tant, també els hi recordo, per als que no ho saben: els poders públics –ho diu l'Estatut, l'Estatut laminat, sí, però que és exigència per als poders públics catalans– hem de facilitar l'accés a l'habitatge mitjançant la generació de sòl –mitjançant la generació de sòl. Ho dic per a aquells que també estan despistats i es pensen que el sòl –el sòl– té un destí diferent que nodrir d'habitatge per viure-hi les persones i per arrelar.

Què fem el Govern? Doncs, miri, el pla 10.000, ja l'hi deia. Iniciem la construcció de noves promocions d'habitatge; per exemple, quinze anys després al barri del Carmel. Sí, quinze anys després, al barri del Carmel, on es va produir l'esvoranc. Allí, doncs, tornem a generar habitatge. Promovem 179 habitatges més protegits de lloguer assequible a Hospitalet. Sí, i l'altre dia a Esplugues, amb l'alcaldeessa d'Esplugues i en la nova àrea de desenvolupament a l'antiga fàbrica de la Montesa, doncs, també, habitatge de lloguer a preus assequibles amb sòl cedit a empreses que faran habitatge de lloguer...

La vicepresidenta segona
Consellera...

La consellera de Territori
...a preu assequible.
Gràcies. I després continuem.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies. Consellera, això dels ajuts al lloguer, nosaltres ja ha vist que no l'hi he posat a la llista de les tres propostes que nosaltres hem fet per a aquest pressupost i que li he preguntat. De fet, aquesta resposta no me l'ha fet –suposo que me la farà després–, de si vostès realment estan disposats a poder assumir aquestes propostes que hem posat damunt la taula.

I no hi hem inclòs els ajuts al lloguer. Per què? Perquè, sense un control del preu del lloguer i sense un control d'aquest mercadeig en mans dels grans tenidors i dels qui especulen i es fan rics amb el negoci de l'habitatge, donar ajuts al lloguer és com ingressar-los en el seu compte corrent directament; aquests diners se'n van de lo públic a la butxaca d'aquests que s'hi estan enriquint. El que hem de fer és abaixar el preu del lloguer, contenir-lo, abaixar-lo. I aquesta política de contenció del preu del lloguer... I aquí no sé si vostè n'explicarà més detalls en la pròxima intervenció, però a mi no m'ha quedat gaire clar. I està bé, no?, s'ha de començar per la regulació de l'habitatge turístic –és fonamental en aquesta equació–, però voldria saber exactament com faran aquest control del preu del lloguer amb qüestions concretes.

Jo li he parlat del pressupost. Vostès, l'any passat, en el pressupost que van pactar amb el PSC, van reduir tot el que nosaltres havíem condicionat en el primer pel que fa a la inversió d'habitatge, i van passar de 749 milions d'euros per a polítiques d'habitatge a 562. Per això nosaltres els demanem que en posin 1.000, consellera, 1.000 milions d'euros, i no per a totes les polítiques d'habitatge, sinó exclusivament per a aquesta construcció o expropiació o compra d'habitatge.

Vostè m'ha posat aquest exemple, i m'ha preocupat bastant, perquè diu que ja estan al seixanta per cent, que ja estan complint el seixanta per cent, aquest horitzó. I, la veritat, als barris del Baix Besòs i del Vallès això no es nota. No perquè no vegem construcció d'habitatge; perquè la sagnia dels desnonaments diaris i d'aquestes meses d'emergència, que tenen més de dos anys i fins a tres anys de llistes d'espera..., que vol dir que, quan algú és expulsat al carrer amb totes les seves pertinences, allà al mig de la vorera, vagi en cadira de rodes, amb respirador, tingui dos anys o en tingui setze o estigui amb quimioteràpia –és igual, són expulsats allà al carrer–, no hi ha ningú de l'Administració que els hi pugui oferir, facilitar un lloguer social. I això nosaltres volem que es resolgui; no per nosaltres, perquè és que és el que necessita el país. Per tant, li torno a preguntar si vostès estan disposats a aquesta proposta que hem fet per al pressupost de l'any que ve a vostès, a poder posar aquests 1.000 milions d'euros en el pressupost perquè l'oferta de lloguer social sigui molt més àmplia. Si aquesta contenció del preu del lloguer serà efectiva, real, la podem començar a comprovar d'una manera evident.

I la tercera cosa que li he demanat, i que tampoc no me n'ha dit res, és aquest tema de la policia militaritzada, que està facilitant els desnonaments. I no tinc temps de parlar de moltes més coses, però vostè justament ha fet esment d'aquesta llei que estimem tant, no?, que, tot i que té mancances..., de la 24/2015. Però és que hi han eines que ofereix aquesta llei que tampoc s'estan acabant de practicar, perquè les administracions públiques han de garantir en qualsevol cas el real·lotjament adequat de les persones i unitats familiars en situació de risc d'exclusió residencial que estiguin en procés de ser desnonades del seu habitatge habitual quan es fa efectiu un desnonament. Aquest mecanisme, que és garantia de real·lotjament, doncs, no l'estem complint, consellera –no l'estem complint.

Per tant, pel bé de la majoria social d'aquest país i per revertir aquesta..., com han desapropiat aquests més de dos anys de govern, que és un govern d'Esquerra Republicana del que esperàvem molt més, voldria saber si, ara sí, tindran en compte i acceptaran aquestes propostes per poder negociar el pressupost.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula la consellera Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Anem a pams. Perquè, miri, els ajuts al lloguer són per evitar –perquè, a més a més, és situació d'emergència– que la gent sigui desnonada de casa seva. Són suplementos d'allò que les famílies, que persones individuals, que gent jove, que gent gran..., no pot pagar el lloguer. Són aquests ajuts, són aquests 144 milions d'euros, als que nosaltres no renunciarem. Perquè les polítiques d'habitatge són polítiques que s'han de fer totes alhora; no pots fer-ne una i deixar de fer les altres, són totes alhora.

Sí, la contenció de rendes. Com vol que apliquem una contenció de rendes si estem depenent del Govern de l'Estat, que ha de fer la publicació? Si nosaltres ja la vam fer, una llei de contenció de rendes. Va estar en vigor un any i mig, i hagués pogut estar en vigor abans si vostès no haguessin tombat el decret llei que inicialment es va presentar al maig d'aquell any. Per tant, que vam haver de tardar un any per poder fer la llei.

Per tant, aquí tothom porta les seves motxilles, i vostès també. Van tombar un decret llei, per motius ics, amb què haguéssim guanyat tot un any sencer d'aplicació de la contenció de rendes. Sí, va anar així, el tema, perquè jo hi era; per tant, ho sé, com va anar. Per tant, vam haver d'entregar la norma que havíem fet des de Justícia al Parlament i la vam aprovar; la vam entregar als grups parlamentaris perquè es pogués aprovar. Per tant, no em digui que no fem; sí, fem, fem el que podem.

Vostè em deia: «Estan disposats a posar aquesta quantia al pressupost?» Votin els pressupostos, perquè vostès, més enllà de dir, després no els voten, els pressupostos. També hem de fer les sumes i les restes. Aquí hi ha més gent que ha de sumar en aquest pressupost perquè es pugui aprovar. Facin la proposta i aprovin els pressupostos –facin la proposta i aprovin els pressupostos.

Després ve la segona derivada: vostès fan propostes i després no aproven els pressupostos. Ho dic perquè... Abans li deia: «Aquí tothom porta les seves motxilles; vostès també.» Fan propostes, i després és allò, com el *capitán* Araña, eh? En fi, ens deixen a les Espanyes; ens embarquen i després ens hi quedem sols. Han fet la proposta, facin la proposta i aprovin els pressupostos, perquè serà la manera que, efectivament, tindrem quantitats determinades per als pressupostos.

Vostè em deia si fèiem o no fèiem la intermediació que deia la llei. Miri, fins al dia 8 de desembre del 23, s'han rebut 280 sol·licituds d'intermediació, i el tràmit es troba operatiu des del 25 del V del 23. Nosaltres vam activar els tràmits el 25 del V –280 sol·licituds. I, per tant, hi ha casos de resolució ja? Hi ha casos que han entrat en el tràmit ja de la mediació. Hi ha casos... Sap vostè que hi ha un problema d'interpretació, també, en aquesta norma, eh?, i que els jutges diuen que n'hi ha prou amb que s'intenti. I nosaltres el que estem treballant és que no n'hi hagi prou amb que s'intenti, sinó que la mediació hagi d'acabar fins al final. Per tant, de les sol·licituds rebudes se n'han acceptat vuit, iniciant el tràmit d'intermediació. La resta de sol·licituds s'han tancat perquè no s'ha aportat la documentació acreditada, que havia d'acreditar la mediació, perquè aquí tothom ha de fer també els seus deures. Per tant, bé, a vostès els hi pot semblar poc o molt. Jo els hi dono les dades que tinc a l'abast i que, per tant, són les que dia a dia funcionen.

I vostè també em barreja coses, eh? Em barreja aquelles obligacions que tenen els jutges... Els jutges prenen decisions, resolen a través de les seves sentències, les executen, i els governs no podem impedir que determinades resolucions judicials s'executin. I ells, quan donen ordres, ordenen a la policia judicial, que està sota la seva direcció. Per tant, vostè està dient que ordenem a funcionaris públics que deixin de fer i complir... No és que nosaltres no... No som nosaltres els que incomplim; incompliria la policia. Per tant, la policia està sota les ordres dels jutges, la policia judicial. Per tant, no em barreji les coses.

I és veritat que també han canviat les maneres d'intervenir dels Mossos d'Esquadra en els desnonaments. Bé, miri, a vostè li pot semblar que no, però les coses són com són. Escolti, doncs, miri, sap què passa? Que... Abans l'hi he dit: si fóssim un estat, tot això seria diferent, o seria directament decidit per nosaltres. Per tant, llei processal... La llei d'enjudiciament civil no és una llei sobre la que nosaltres puguem fer modificacions directament en aquest Parlament. I, si no, facin una proposta aquí al Parlament: presenti vostè una modificació de la llei d'enjudiciament civil, aviam el recorregut que té.

Per tant, eh que som seriosos i fem les coses que podem fer i, per tant, exercim les competències, les portem al límit, i més enllà del límit moltíssimes vegades? Doncs això. I, amb relació al pressupost, això, aprovin vostès...

La vicepresidenta segona

Consellera, hauria d'anar acabant.

La consellera de Territori

...el pressupost de la Generalitat, i llavors podrem parlar de tot això que ens demanen vostès.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior

300-00417/13

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula per a l'exposició de la interpel·lació el diputat Adrià Guevara i Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bé; bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellers i conselleres, el 14 de gener farà vuit anys que el conseller Romeva va prendre possessió com a conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència. Era un departament de nova creació, malgrat que l'Estatut de Catalunya, del 2006, deu anys abans d'aquell impuls, ja ens donava competències en l'àmbit. Vam haver d'esperar, doncs, que Esquerra Republicana tornés al Govern per començar a desplegar un departament necessari per exercir aquestes competències. En dos anys, el conseller Romeva assentava les bases d'una acció exterior i d'un departament que van ser escapçats pel 155. Un departament que ha estat perseguit com pocs d'altres. I per això, el 2018, quan el Govern de la Generalitat va recuperar les institucions, va ser prioritari el seu restabliment.

Si l'anterior legislatura va ser la de la recuperació del departament, aquesta ha estat la de la consolidació de la mà de la consellera Serret, i avui tenim un departament d'acció exterior que funciona a ple rendiment. I un exemple clar ha estat l'activitat d'aquest 2023, un 2023 frenètic, que culmina en aquest desembre, que m'atreviria a dir que ha estat gairebé de rècord, no?, pel que fa a l'activitat referent a l'acció exterior per part del Govern. Ahir, el Consell de la Catalunya Exterior; demà dimecres, en aquest mateix Parlament, el debat sobre la llei del cos d'acció exterior.

I el cert és que la consellera no ha parat de fer xarxa: desenes de viatges, molts d'ells acompanyada també pel president de la Generalitat; recentment, el viatge a Corea i al Japó, o a Ginebra. I el cert és que tenim més presència al món que mai amb aquest desplegament estratègic de les delegacions. Ja en són vint-i-una, que donen cobertura a setanta-dos països; com deia, més que mai.

I aquest any ha estat clau en el seu impuls. Hem obert les delegacions..., ja he esmentat la de Corea, també la de l'Argentina; també s'han nomenat els delegats del

Brasil, dels estats andins, d'Andorra, del Japó; s'ha creat la figura dels enviats especials. I és que no hi ha cap govern –cap– que sense tenir les estructures d'un estat tingui la presència al món que té el Govern de Catalunya.

I això està passant amb el lideratge d'Esquerra Republicana, els mateixos que van crear aquest departament ara fa gairebé vuit anys de la mà del conseller Romeva, i el seguim liderant. I és que segueix sent una prioritat per al partit que representa aquest grup parlamentari. I la voluntat política va més enllà de la política de xinxetes, va més enllà de la política de la foto, i el que fem és feina discreta, però diplomàcia de primer nivell. No fem política de titulars buida de continguts, sinó que el que fem són fets i resultats.

Obrim delegacions amb estructura per fer-les funcionar i amb objectius clars i concrets per tirar endavant. Fem acció exterior, que quedi clar, sense cap tutela ni cap limitació. I ho fem amb el pressupost més elevat de la història de la conselleria, que permet tirar endavant temes com la llei del cos d'acció exterior, en la qual no m'estendré perquè demà tindrem opció de parlar-ne àmpliament en aquest Parlament, però que és una eina que ha de consolidar i reforçar l'acció exterior i que és clau per retenir el talent del nostre país.

I la bona feina que comentava també ha permès recuperar el contacte i la interlocució directa amb organismes internacionals. Contacte, per exemple, amb institucions europees, amb qui feia anys que no es feien reunions –per exemple, com amb la Comissió Europea– i se n'han fet. O també desenvolupar l'estratègia de la macro-regió mediterrània, liderada per Catalunya, amb la cimera al Palau de la Generalitat. També amb trobades amb la Unió pel Mediterrani, que és una organització clau que té la seva seu a Barcelona.

I creiem, com dèiem, que aquesta regió és clau i n'hem d'exercir la capitalitat. Hem de centrar-nos en temes importants i preocupants com són la pau, el respecte als drets humans o el canvi climàtic, que afecten el conjunt de la regió. I és que el futur de Catalunya passa per Europa i, sobretot, passa pel Mediterrani. I per això creiem fermament que hem d'unir forces, totes les regions que en formem part, per poder defensar els nostres interessos i donar resposta als reptes compartits.

I tota aquesta acció exterior que comentàvem veu els resultats també molt en part perquè el que fem i el que diem interessa. I això ho veiem amb la presència constant de Catalunya als mitjans internacionals, amb la presència també del president i la consellera, amb articles i entrevistes a mitjans de primer nivell europeus, parlant del conflicte polític, parlant de l'amnistia, però també parlant de l'oficialitat del català a Europa.

I és que justament el tema del català a Europa ha estat un dels més tractats darreument en la premsa internacional. I l'ofensiva diplomàtica per tal de fer-ho possible ha estat evident, i per tal de fer possible la seva oficialitat: contactes amb ambaixadors, amb cònsols, amb representants polítics de tots nivells de la Unió Europea per aportar arguments i esvaïr dubtes. Perquè estem convençuts que reptes tan grans com aquests no s'aconseguiran amb grans titulars, sinó, com dèiem, treballant amb feina discreta, dialogant i fent diplomàcia. No ho hem aconseguit, de moment, però sabem que seguiran treballant fins a fer-ho possible. I aquí volíem formular la nostra primera pregunta també: com afronten els següents passos i quin és el pas a seguir un cop s'acabi la presidència també d'Espanya a la Unió Europea?

El Govern d'Esquerra Republicana sempre estem al servei dels catalans, visquin on visquin. I aquí també voldríem destacar la importància del pla de retorn, perquè, com deia aquell, «roda el món i torna al Born». I creiem que els catalans han de poder tornar al nostre país si tenen la voluntat de fer-ho. Sabem que l'han començat a treballar aquest 2023, i esperem que l'any que ve sigui un any clau també per poder-li donar més forma. I també ens agradaria saber què ens pot explicar al respecte.

I, com deia, estem al servei dels catalans, però també estem al servei del món. I aquí també m'és imprescindible destacar la pota del departament que fa front, que

fa referència a la cooperació, que és molt important i que s'emporta, de fet, gran part del pressupost. I aquest any s'ha aprovat el pla director, que ha permès recuperar consensos amb el sector i que ha reivindicat i reforçat aquest compromís amb el creixement. Un creixement petit però sostingut, que ens ha de permetre arribar al 0,7 per cent dels ingressos corrents el 2030. I quan parlem de cooperació parlem també d'accions tangibles, per descomptat, com el més d'un milió d'euros destinats a ONGs que fan front o han fet front al terratrèmol de Síria i Turquia, o també el més d'un milió d'euros destinat a Palestina amb l'atenció a la salut mental i drets sexuals i reproductius, i també la prevenció de violència de gènere al territori ocupat de Palestina, i per arribar als infants més vulnerables també a Cisjordània i Gaza.

I deixi'm aprofitar que estem parlant de Palestina i aprofitar també la meua presència en aquest faristol per tornar a demanar un alto el foc a Gaza, que es permeti l'accés humanitari sense limitacions ni condicions, i també demanar a l'Estat espanyol que aturi el comerç d'armes amb l'Estat d'Israel. *(Alguns aplaudiments.)* Perquè ens preocupa. Parlem d'aquests temes perquè ens preocupa el que passa al nostre voltant. I per això la cooperació és tan important, i agraim al Govern que hagi estat a l'alçada de les circumstàncies en tot aquest procés. Ens consta que l'esforç és gran. Aquest any, de fet, s'ha augmentat un cinquanta per cent la partida d'emergències humanitàries, de 4 a 6 milions. Segurament no és suficient, per descomptat, però tot gra de sorra ajuda, i agraim al Govern l'esforç que ha fet també per ajudar des del seu punt de vista.

I acabo. Consellera, he fet un repàs del que considerem que són algunes d'aquestes accions més destacades aquest any d'impuls del Departament d'Acció Exterior. Sabem que la feina feta és immensa, i ens agradaria saber també quin és el seu balanç d'aquest 2023 i, sobretot també, quins són els reptes pendents i quines són les prioritats del seu departament de cara a l'any 2024.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Per a la resposta té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputat. Diputades, diputats... La veritat és que agraeixo i és un plaer poder estar aquí en aquest Ple parlant avui sobre l'acció exterior, sobre l'acció exterior del Govern, i fer-ho amb la màxima profunditat.

I, de fet, demà també tindrem ocasió de parlar-ne a bastament, com ha avançat el diputat, en el debat que hi haurà, i que esperem que serveixi per donar llum verda al que és la tramitació parlamentària per la creació del cos d'acció exterior i de la Unió Europea de la Generalitat de Catalunya.

Com bé deia, toca fer balanç, i acabem un any, el 2023, que creiem –i ho diré– que ha estat un any molt bo, perquè ho diem des del convenciment, però també des dels fets, com podrem repassar avui una mica. I m'agradaria recordar que, quan vaig prendre possessió com a consellera i vam començar a treballar l'equip al capdavant del departament d'exteriors, ens vam emplaçar a treballar sota uns principis, sota uns valors. El valor i el principi d'utilitat: utilitat cap a la societat catalana, utilitat també cap a les nostres contraparts i els nostres socis; el de treballar amb rigor, com bé deia, quan cal, amb molta discreció, però sobretot amb rigor, amb la màxima professionalitat per contribuir a la credibilitat de la nostra societat, de les nostres institucions, del projecte polític que defensem i, per tant, també a la pròpia reputació de Catalunya al món, de la nostra societat, que hi ha hagut qui l'ha volgut malmetre, i, per tant, sempre sempre estarem a favor de posar al màxim nivell el nostre país. I en aquest sentit hem aconseguit avançar i posar-lo al màxim nivell un altre cop internacional i demostrar que Catalunya és un aliat actiu, sobretot en el projecte europeu.

Per tant, fem un balanç molt positiu, i perquè hem assolit amb escreix molts dels objectius que ens havíem plantejat, tant en el que és la consolidació i el relleu de la xarxa de delegacions, recuperant el màxim nivell també en aquesta interlocució directa amb diferents governs i organismes internacionals; també amb aquesta campanya diplomàtica a favor de l'oficialitat del català a la Unió Europea, impulsant moltíssim el que és aquesta política pública de cooperació al desenvolupament, perquè ens la creiem, perquè és una política de país. També avançant, com dèiem, en aquesta creació del cos d'acció exterior, perquè cal professionalitzar, perquè és una competència del país i, per tant, l'hem de desplegar i tenim el mandat per fer-ho. I posant també en marxa i impulsant iniciatives que són de caràcter global, com és la macroregió mediterrània, però també impulsant aquesta pròpia presència i influència en el que és el sistema multilateral de Nacions Unides. I per fer-ho, com bé deia i recordava, hem aconseguit aquest pressupost màxim de més de 100 milions per primer cop en la història dedicat exclusivament a l'Acció Exterior.

Per tant, i anant als fets concrets, amb aquesta xarxa de delegacions, que, com dèiem, no només hem pogut recuperar aquesta capacitat prèvia a l'article 155, que va intentar desmantellar completament l'Acció Exterior, sinó que avui som més forts que abans, som més forts que el 2017, i hem consolidat la xarxa existent i hem fet passos endavant, com bé recordava, nomenant nous delegats i delegades, també inaugurant, de la mà, també, del president Aragonès, les delegacions del Con Sud a Buenos Aires o de Corea a Seül. I també, més enllà, estem posant en marxa la delegació als estats andins; l'any que ve inaugurarem també la delegació al Japó; estem posant ja en marxa la figura de l'enviat especial a Irlanda –està ja el procés de selecció en marxa–; estem també, com deia, reforçant al màxim amb recursos i amb personal les delegacions que estan creades, perquè el que volem és consolidar aquesta acció exterior, ser útils a la ciutadania de Catalunya i també, hi insisteixo, als nostres socis, perquè hi ha interès, hi ha ganes de tenir relacions amb Catalunya.

Per tant, després de sis anys de l'aplicació de l'article 155, som més forts que mai, i l'acció exterior i aquesta presència institucional és més forta que mai. Malgrat que alguns intentin desacreditar-ho, el Govern té l'acció exterior com una prioritat, i l'exercim.

I, com he dit, fa un parell de setmanes –i també ho recordava–, juntament amb el president Aragonès, vam poder inaugurar aquesta delegació a Corea, que és un primer pas, un primer pas d'entrada, de porta d'entrada al que és el continent asiàtic i que, per descomptat, seguirà l'any vinent amb la delegació del Japó. I a Corea vam poder reforçar també aquestes relacions econòmiques i comercials i institucionals que tenim als diferents nivells. Vam poder trobar-nos amb representants del port de Busan, amb empreses importants com Hyundai o Lotte, que protagonitza una de les inversions més importants dels darrers vint anys a Catalunya, concretament a Mont-roig del Camp, i que pot suposar més de cinc-cents llocs de treball. Però també vam poder presentar aquells projectes estratègics de Catalunya que han de suposar també més oportunitats, més relacions, més desenvolupament compartit, en aquest cas, amb els actors de Corea i també del Japó, amb qui vam reivindicar aquest vol directe entre Barcelona i Tòquio sense necessitat de passar per Madrid, perquè fa anys que ho reivindiquen, no només la nostra ciutadania, sinó també els nostres socis i contraparts. I actualment, com dèiem, amb aquesta visió de futur i començant a donar respostes, tenim clar que hem de continuar consolidant aquesta presència institucional al sud-est asiàtic, a l'Índia i a l'Àfrica oriental.

Per tant, en la interlocució directa –i vostè ho ha recordat– hem sigut capaços també de recuperar aquest màxim nivell a nivell d'institucions europees. Vuit anys feia que no hi havia reunions del màxim nivell amb representants de la Comissió Europea. Ens hem trobat..., hem tingut deu trobades amb comissaris europeus. També a nivell institucional ens hem reunit amb cinc ministres europeus –de França, de Portugal, d'Eslovènia, de Finlàndia i d'Holanda– en temes útils per a les dues parts,

tant des del tema d'extinció d'incendis com temes de justícia o de serveis socials, per la renda bàsica universal i d'altres. I hem restablert, sobretot, interlocució, com, per exemple, amb la Unió pel Mediterrani, una organització internacional assentada aquí a Catalunya que feia anys amb qui no teníem contactes i que és prioritari en aquesta vocació que tenim de Catalunya, no?, d'exercir aquesta influència, aquesta capitalitat en el Mediterrani i que, com vostè també deia, com que treballem i volem treballar amb rigor, som un govern que el que no busquem no són ni les millors fotos ni els millors tuits, sinó que el que volem és fer feina, i ho fem amb fets, i ho fem amb continguts i reforçant aquesta capacitat d'interlocució directa.

I per això aquests viatges que hem anat fent, que no són menors. El president durant el seu mandat ha fet divuit viatges a quinze països, i jo mateixa, en aquest any i poc, he fet trenta-cinc viatges a una vintena de països per, hi insistim, reforçar les relacions i treballant amb rigor, també perquè, com deia vostè, la veu de Catalunya desperta interès. Com deia, hi ha interès per relacionar-se amb nosaltres, i ho demostra també el mes del centenar d'entrevistes a mitjans internacionals que hem atès tant el president com jo mateixa.

I seguirem treballant. Seguirem treballant per desenvolupar al màxim les nostres competències, la nostra capacitat d'acció, creant i impulsant, esperem, aquest cos professional especialitzat en acció exterior. També seguirem amb aquesta campanya per l'oficialitat del català a la Unió Europea, que ha estat la campanya més gran que s'ha fet en la història de la Generalitat a nivell diplomàtic i amb aquesta vocació de ser útils. I sí, seguirem, perquè sabem que és a l'Estat a qui correspon fer els màxims esforços com a membre del Consell de la Unió Europea. I, per tant, no rebaixarem el que hem dit sempre: màxima ambició, màxima exigència; per tant, no rebaixarem l'exigència al Govern, tampoc la intensitat de la nostra acció. I precisament aquesta setmana, el dijous, seré a Madrid reunint-me amb l'ambaixada de Bèlgica, que és qui ostentarà la propera presidència del Consell, perquè el nostre objectiu és que hi hagi aquesta unanimitat a favor de l'oficialitat del català a la Unió Europea.

I la Unió Europea és el nostre marc geogràfic de referència –sempre ho hem dit–, però també, hi insistim, la Mediterrània. Per això hem impulsat la creació i estem impulsant la creació de la macroregió mediterrània, per afavorir aquests nous relats al voltant de la Mediterrània, de prosperitat compartida, de sortir junts d'aquest repte que és el canvi climàtic, i també per afavorir aquesta governança multinivell que ens permeti més cooperació en el marc mediterrani. I, en aquest sentit, també ho recordava vostè, la cimera que vam fer aquest mes de novembre.

Però també volem treballar el que és la cultura de pau, de cooperació al desenvolupament al Mediterrani i a nivell global. I, en aquest sentit, volem reforçar la nostra política de cooperació. Hem aconseguit aquest gran consens en el pla director, amb el 0,7. I de cara al 2024 volem impulsar, per exemple, un fet fonamental, que és l'educació global, el que són els joves, que tinguin més interès en el que és la política de cooperació.

I també volem reforçar la presència multilateral a Nacions Unides. I, en aquest sentit, també respecte al conflicte de Gaza –vostè ho deia–, el Govern hem tingut el posicionament, el tenim claríssim, l'hem dit sempre, alineat amb el que és el posicionament de Nacions Unides de rebuig frontal a qualsevol atac indiscriminat contra la població civil, d'exigència del dret internacional humanitari i també d'aquest alto el foc necessari perquè hi hagi tot l'ajut humanitari. I seguirem insistint en aquest suport al sistema multilateral.

I, finalment, amb la Catalunya exterior tirarem endavant aquesta estratègia, per primera vegada una estratègia de govern adreçada a la Catalunya exterior, que ha de tenir tot aquest catàleg de serveis potenciant l'ensenyament del català i també aquesta estratègia, aquest pla de retorn amb un portal i una finestra única.

Per acabar –i permeti'm, vicepresidenta–, tanquem l'any amb una acció exterior més forta que mai, recuperant aquesta interlocució directa, consolidant les eines que

reforcen aquesta acció exterior i, sobretot, continuarem el 2024 per portar Catalunya més i millor al món.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les professions sanitàries, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre les professions sanitàries

300-00413/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, companyes que avui ens heu volgut acompanyar... Miri, en el Ple de la setmana passada es parlava d'educació i es va parlar de fer pinya o de si faríem llenya o de si treballaríem conjuntament o de si demanaríem adhesions. Avui volem parlar d'un dels altres pilars de l'estat del benestar, de la salut. I quan parlo de salut –i em sap molt greu dir-ho– ja no sé si faig pinya, faig llenya o tirem llenya al foc, perquè déu-n'hi-do, conseller, aquestes darreres setmanes.

Aquí hem acordat fer un pacte de salut, ja nosaltres l'hem fet. Avui hi ha una cimera per parlar d'educació, però nosaltres ja vam decidir fer-lo. Vam decidir treballar conjuntament sobre una diagnosi compartida i establir les bases d'un sistema i d'un sistema de salut present i futur. Consolidar el que anés bé, enfortir-ho i, al mateix temps, avançar en la transformació. I això ens implicava a tots, implicava tots els actors socials, però implicava també tots els professionals.

Però, mentre tot això va i els grups de treball van anant, vostè va intentant i va fent canvis que posen en dubte que realment vulguem avançar tots conjuntament. Conseller, no és un moment de demanar adhesions, eh?, perquè cada vegada en té menys. El que és és un moment d'abordar el que és urgent, però sobretot també de tenir aquesta mirada de futur i fer-ho de mirada també sobre tot el sistema.

Ja sé que a vostè no li agrada que parlem de les retallades. Sempre diu: «Mirem massa enrere.» Però, miri, saber on som o d'on venim és important. Les retallades van tenir tres efectes, i ho dèiem. Un, els professionals. Els i les professionals van veure reduït el seu sou i el seu poder adquisitiu més d'un vint per cent. Es van reduir de manera dràstica les plantilles. Per tant, el segon afectat van ser els i les pacients, que van veure que no tenien..., bàsicament no podien estar ben atesos. Un tercer d'aquests efectes va ser la manca d'inversió i de reposició de material. Per cert, aquest punt, s'ha de dir, molt solucionat, tant amb fons europeus, amb fons de l'Estat com amb fons de la Generalitat.

Després, deu anys de procés –lo que nosaltres hem dit moltes vegades– és una dècada perduda. Es va impedir fer polítiques actives i, per tant, ni salut ni altres polítiques eren una prioritat. I sobre un sistema als ossos, sobretot amb una primària absolutament abandonada, vam patir la pandèmia i vam demanar de nou un sobreesforç a tots els professionals.

Però una cosa ens va posar sobre la taula la pandèmia, que és que els professionals són el sistema i que tenen capacitat d'autoorganitzar-se, de fer, de ser, de ser solidaris i de treballar amb organització. El sistema són tots, des dels metges al TCAI, des del Gis a infermeria. I, si no entenem això, possiblement ens carregarem el sistema. S'ha de dir que per tota resposta a aquell sobreesforç de la pandèmia els hi varen pagar una paga que va ser un clar exemple de classisme sense límits. I no ho dic ara, ho vam dir en el moment que es va plantejar aquest decret en aquest plenari.

Com vol que hagin sortit de la pandèmia si no hem abordat les professions conjuntament i amb tota la seva complexitat? Perquè escoltar, conseller, no vol dir només tancar convenis; vol dir també recuperar tots aquests treballs que s'han fet fins ara i sobretot escoltar, com li deia. Jo no sé si s'han posat al calaix les conclusions del Fòrum de Diàleg Professional, però no sembla que hagi tingut mai cap intenció d'implementar una part del que allà es diu, i te'l pots anar llegint a trossos, però d'una de les professions, per exemple, de la professió infermera. Allà hi han totes unes mesures que s'haurien d'implementar, que s'haurien d'haver començat a implementar i que no s'ha fet.

I que consti, i li dic que jo respecto els convenis tancats, tant els del Siscat com els de l'ICS, perquè respecto també, i molt, els sindicats signants. Però ho va dir vostè, conseller: hi ha malestar al carrer, i quan hi ha malestar al carrer, vol dir que l'hem d'escoltar i, per tant, que tots, també els que van estar a la taula, també ho han d'escoltar.

Com n'hi va haver, de soroll al carrer, quan el sindicat de metges, per exemple, no va signar l'acord del Siscat i van sortir al carrer, sobretot van sortir els de primària. Això vol dir que tenim un descontent entre els i les professionals i, sobretot, tenim un greu problema a l'atenció primària.

Davant la vaga de metges es van firmar uns acords de sortida de la vaga que tampoc i que mai... –i aquí jo penso que comença un dels grans errors–, mai es va contemplar la globalitat del sistema. Es va crear una taula bilateral metges-conselleria. Es va crear una taula d'harmonització entre els dos convenis, amb cinc grups de treball –que mai s'han posat bàsicament a treballar, ara sembla que s'hi posaran– de les diferents professions.

Ara som davant d'una vaga d'infermeria, també d'altres col·lectius: TCAIs, Gis. Aquests dies ens hem pogut reunir molts diputats i diputades amb cada un d'aquests col·lectius. Però la primera solució del conseller és activar els grups de treball de la taula d'harmonització. Miri, «algo» és «algo». Alleluia! Un any més tard els hem posat els cinc en daixò. I la segona, convocar una taula bilateral amb els col·legis d'infermeria i les societats científiques. De fet, podríem dir que recuperem el que va ser el diàleg de la professió infermera en el seu moment.

Jo la veritat és que no sé si algú és capaç d'entendre-ho, però jo ja no sé massa ni on som ni cap a on anem. Quan arriba vostè a un acord, per exemple, amb infermeria –que tant de bo sigui així–, què passarà amb els TCAIs i amb els Gis? Farem una altra taula bilateral? O al final farem bo lo que li van dir un dia els del sindicat de metges, que ja no sabem si treballem a IKEA o en un hospital amb tanta taula com tenim?

Hi insisteixo, el malestar més gran el tenim a l'atenció primària. I jo crec que bàsicament és perquè aquesta visió del sistema a trossos ha intentat solucionar les diferències entre els metges de primària i els de l'hospitalària i ha tirat tota la lleña al foc, perquè ha incrementat el greuge comparatiu i ha enfrontat professions. Se senten..., infermeria se sent no reconeguda com a professional, perquè ha quedat fora també d'aquest acord. I el volum de feina en un centre d'atenció primària és el mateix per a tots els professionals. Perquè el «cup» és per a tots, des del metge fins als que... I resulta que les infermeres no poden rebre el complement d'exclusivitat, no cobren l'escreix de contingent –que això només ho cobren els metges– i, a més, hi ha una diferència injusta en l'import dels mòduls i es continua sense reconèixer econòmicament les infermeres referents a l'atenció primària.

Miri, cent tres direccions d'equips d'atenció primària volen dimitir, i de veritat que lo que diuen s'ha d'escoltar, parlen de les habilitats i competències adquirides al llarg dels anys per part dels Gis, infermeres, llevadores, TCAIs, treballadores socials per treballar en un entorn d'atenció col·laboratiu i pluridisciplinari, que porta el sistema a una millor qualitat i seguretat assistencial.

El Focap li recorden que vostè va assistir a unes conclusions d'unes jornades que teòricament va fer seves i que, com ells diuen, no saben si no s'ha llegit l'informe, però que les seves actuacions més que reparar el malestar l'han anat agreujant.

I possiblement el tercer acord sigui un bon acord, però no resol el malestar acumulat, com dèiem, sobretot a la primària.

Vaig seguir la seva roda de premsa de divendres amb atenció. Miri, en una cosa li haig de donar la raó: que tant com es preocupa de la comunicació, fins ara ho han fet fatal comunicant el resultat també d'això. Però la primera conclusió que un en treu és: hi ha un conflicte, taula bilateral i, si més no, la culpa és de l'Estat, que sempre ens va bé. Però és cert, el canvi de categoria professional d'A2 a A1 en el cas d'infermeria depèn de l'Estat. Però aquesta urgència a demanar-ho ara no l'havia jo sentida fins ara. És com dir aquí en el faristol que volen demanar totes les competències del MIR. I m'he llegit tots els acords que hi han hagut pel Govern de l'Estat i no he vist mai aquestes reivindicacions. Si hi estic d'acord, amb acompanyar-ho i fer també aquestes reivindicacions. Però, home, que no siguin urgències d'última hora.

Catalunya té competències exclusives, moltes, tantes que li permeten treballar els complements d'exclusivitat, per exemple, o equiparar condicions. Ho pot fer. I un tema molt important, que, miri, ja no és ni econòmic, aquest sí que és de reconeixement: les especialitats d'infermera, no pot ser que hi siguin, però no haguem creat els llocs de treball corresponent. Sap, jo no soc infermera, i vostè ho sap, però és com un dia m'ho va dir una, és com si servissin per a tot. Vostè és «trauma»; se n'aniria a fer «neuro»? No. I, en canvi, sí que creiem que elles ho poden fer.

Miri, jo crec que el pacte pot ajudar, però que hi han coses que haurem d'anar abordant, i ho haurem d'abordar escoltant a tothom. I jo no li dic que trenqui res, al contrari, li dic que construïm, que redefinim responsabilitats, competències, sobretot que en parlem, però que tinguem una visió de cooperació interprofessional, que no trenquem el sistema, perquè de nou és dir-li que el sistema som tots o són tots. I això ho hem de reconèixer sobretot en les condicions socials i laborals, de carrera professional i de sou.

Conseller, tenim un problema: o cuidem el sistema i els seus professionals o no tindrem sistema. Això és evident. I jo en aquesta interpellació el que li volia plantejar és com sortim de l'atzucac a curt, a mitjà i a llarg termini.

Gràcies.

La presidenta

Per part del conseller de Salut, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Molt bé; moltes gràcies. Bona tarda, presidenta. Diputada, efectivament, hi ha un cert atzucac, que no ve d'ara. És un atzucac que ve des de les retallades, després de la pandèmia, amb un malestar en el sector i amb una tensió a la primària i al conjunt del sistema. Amb unes retallades que calia revertir, calia protegir els professionals, calia millorar les seves condicions, i això passa pels convenis. I els convenis s'han produït en aquest any, els dos grans convenis: el conveni de la sanitat concertada, més de 460 milions en millores, i ara el tercer acord de l'ICS, 320 milions en millores. Convenis que són necessaris, que, com vostè ha dit, cal respectar els acords pels sindicats majoritaris: UGT, Comissions, SATSE, sindicat de metges i de la taula negociadora. De quinze, tretze; CATAC no signa. Queden sindicats totalment respectables, però que no tenen pes en la negociació, que no hi estan d'acord i protesten.

Però hi ha uns acords presos per uns sindicats majoritaris i que han tingut en compte les millores de tots els nivells professionals. És suficient amb aquests convenis, la millora? Segur que no –segur que no. I la prova està en que hi ha un malestar, un malestar que s'ha manifestat de forma més evident en el cas d'infermeria de primària, perquè a primària, efectivament, és allà on la situació està més tensa. I, precisament, com que està més tensa, és allà on durant aquest any llarg que estic

al capdavant del departament, hi hem posat tots els esforços, en el sentit de millorar l'accessibilitat a primària, millorar les condicions a la primària, millorar les relacions dels professionals a primària amb l'hospital, i, al voltant de la primària, també donar cobertura a necessitats que tenim de millores d'atenció assistencial, perquè estem en un procés de transformació del sistema.

Vostè moltes vegades diu: «Bé, esperem a que el pacte de salut ho digui.» Bé, el pacte de salut ha de marcar el què, però, entretant, hem de definir el com i hem d'anar avançant, perquè estem d'acord amb que cal millorar l'atenció pediàtrica, cal millorar l'atenció a les residències, cal millorar l'atenció intermèdia, que cal modificar el mapa sanitari.

I això passa per moltes coses, però la primera d'elles, i que era imprescindible, era millorar les condicions salarials del conjunt de professionals. Què ha passat? Que amb el conveni del Siscat vam millorar les condicions globalment, va ser ben acceptat. Amb el tercer acord de l'ICS, el que s'ha produït és que hem equilibrat, hem harmonitzat les condicions de l'ICS amb les que hi havia al Siscat. I, aleshores, la proporció de millora és diferent amb els diversos grups professionals perquè les diferències eren més altes amb uns que amb els altres.

El sistema som tots, naturalment, i que cal la complicitat de tots i l'ajuda de tots i el treball de tots, només faltaria. I, en aquest sentit, cal avançar més en les determinacions de competències i en el que ja el Fòrum de Diàleg Professional havia definit. Però, efectivament, el fòrum havia definit, el diagnòstic està fet, i el que cal és anar-ho implementant, i anar-ho implementant és el que toca fer.

Un cop solucionat, un cop millorat, encara que no de forma suficient, segur, i que caldrien, segurament, a tots els nivells professionals millores, cal ara definir qui fa què per totes les accions que hem de tirar endavant. Hem de definir ben bé les competències professionals. Quan demanem més capacitats amb els diversos professionals, al final, s'ha de reconèixer també.

Per tant, el que cal ara i en el que ens hem de posar conjuntament amb tothom és determinar com anem aplicant aquest pla estratègic de millora, aquest pla estratègic d'implementació de lo que el Fòrum Professional havia dit, no?

Vostè deia: «En la sortida de la vaga de metges es va fer una solució parcial.» Bé, vam solucionar amb un acord entre el sindicat de metges, el Col·legi de Metges i el CatSalut, una taula que tingués en compte les demandes, en aquest cas, del sindicat de metges, amb la condició, que s'ha complert, de que totes les qüestions que tenien a veure amb temes retributius i amb temes de conveni passarien a les diverses taules en les quals això es debat.

I això ha estat així. I aquesta taula d'harmonització que es va crear ha estat útil, precisament, per anar avançant els convenis cap a una certa harmonització amb la idea que tinguem al final un sol conveni per a tot el sistema nacional de salut, i ha funcionat.

I aquesta taula permet desenvolupar –i així ho farem– els diversos grups professionals per veure quines són les demandes de cada grup, és a dir, si ha d'haver-hi un grup només per a metges per metges, un grup per a infermeres per infermeres, un grup per a TCAIs per TCAIs, un grup per a administratius per administratius i un grup per a tècnics superiors per tècnics superiors, perquè ho permet i són necessitats diferents que hi ha en els diversos grups.

Això ho permet la taula d'harmonització, i així ho farem. I això permet, alhora, respectar l'acord entre els grans..., entre els qui van signar el conveni sense desfer aquest tercer conveni, que, com vostè deia molt bé, hem de respectar.

Quan va haver-hi la sortida de la vaga de metges, vam oferir de fer un acord també amb els col·legis d'infermeria i els sindicats d'infermeria, i els col·legis d'infermeria van decidir que no. I això també s'ha de dir i s'ha de recordar, perquè van decidir que no, i no es va fer.

Què hem proposat ara? Què diem que cal fer? Que el desenvolupament professional no és un tema que s'hagi d'abordar en les taules salarials ni en els convenis, sinó que és un tema professional, que l'hem de parlar amb els representants professionals, que són els col·legis i el Consell de Col·legis d'Infermeria i també les societats científiques, no?

I, en aquest sentit, hem proposat de parlar-ho en aquest fòrum. I, de fet, ja està convocada una reunió el proper dia 3 de gener amb el Consell de Col·legis d'Infermeria per poder començar a desenvolupar i aplicar, fer el seguiment de l'aplicació de com hem d'anar desplegant totes les qüestions vinculades a les especialitats, que, com vostè també sap, no depèn de nosaltres dir quines són les especialitats que estan legalitzades i quines no, però també amb les infermeres especialistes i amb les infermeres de pràctica avançada. És a dir, com podem anar desplegant no només això, sinó, com deia abans i de forma molt entenedora, de qui fa què a l'hora de com hem d'abordar, sobretot, els nous models assistencials que tenen a veure amb les cures, no?

Per tant, també anem situant cada cosa al seu lloc. Vostè també hi afegia: «Hi ha cent tres equips que han manifestat...» No són cent tres equips, són cent tres signants, que representen trenta equips d'atenció primària, amb els quals..., la direcció de l'ICS ja s'ha reunit amb ells, i el que plantegen és: tot aquest tercer acord el que ens genera és una tensió dintre els equips, perquè es viu com que hi ha diferències, i el que hem de treballar és el desplegament i desenvolupament de les capacitacions i de les responsabilitats que han de tenir els diversos grups professionals, en aquest cas, a dintre de l'ICS.

I aquí és on entren perfectament quines són..., l'increment de tasques, les noves tasques, la nova visió que creiem que s'ha de tenir amb els administratius sanitaris perquè puguin ser considerats administratius sanitaris, i, un cop siguin considerats així, poder-los remunerar com toca.

És a dir, especialitats d'infermeria hi ha les que hi han. S'han reconegut també en el tercer acord les infermeres especialistes que..., en els llocs en els quals no estan les especialitats que estan determinades. I, en aquest cas, també aquestes millores significaran que, el dia que hi hagi aquestes especialitats, ja s'ha reconegut un bon trajecte, no?

I aquí cadascú ha de portar, en fi, la seva responsabilitat. I quan nosaltres diem: «És que això depèn de l'Estat», és que depèn de l'Estat. I quan diem: «Això el que cal és reivindicar-ho allà», és el que farem. Que hi ha urgència ara? La mateixa que abans. Nosaltres sempre el que hem demanat són les eines necessàries, les màximes eines per poder gestionar el nostre sistema. I el desplegament de les especialitats, la gestió del sistema MIR i poder definir com ho hem de fer perquè es puguin desplegar les professions, igual que la gestió de la demanda d'infermeria, igual que la prescripció d'infermeria, la prescripció farmacèutica, ens agradaria disposar-ho nosaltres. Que ho hem de reclamar a Madrid? Que vostès ens ajudaran? Perfecte. Hi comptem, fem-ho junts. I el que hem de desplegar aquí, fem-ho també amb el màxim de consens, tenint en compte que el pacte estarà per marcar els grans trets, però, entretant, anirem i ho continuarem fent, avançant a desplegar amb les necessitats que tenim per millorar l'atenció sanitària del conjunt de la població.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada, la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

A veure, jo, conseller, l'acompanyaré a Madrid i reclamarem el que calgui, de la mateixa manera que el meu grup va donar suport al pressupost el 2023 i va donar suport a l'increment de 467 milions per posar i complir el conveni del Siscat, perquè els acords s'honoren i, per tant, lo que es va acordar s'ha de fer i les expectatives generades s'havien de fer.

Però, miri, 467 milions que es van posar per a professionals l'any 2023, que s'han de consolidar en aquest any 24, 327 milions; són quasi 800 milions d'euros que dediquem a professionals. Dedicant 800 milions d'euros més als professionals, tenim un ambient de malestar greu. Potser és que ho estem fent malament. Potser és que tots aquests diners que estem posant per dedicar-los bàsicament a professionals..., perquè vam separar –això li estic dient diners de professionals de la resta– dels 1.254 milions d'increment que hi havia per a l'any 23. Potser és que no ho estem fent bé.

I aleshores jo penso que les coses... Perquè aquí, amb tanta taula i entre el conveni i el nou conveni, setze anys entre el segon acord i el tercer acord –setze anys! Com no vol que s'hagin generat expectatives durant aquests setze anys? Si a mi em tenen setze anys esperant, doncs les acumulo totes, les expectatives. I, al final, clar, si es compleixen les que es compleixen, les coses no funcionen.

Perquè hi han coses que..., és a dir, hi han coses que es poden discutir en els convenis, i jo hi estic d'acord, perquè hi han coses que són de conveni, però hi han moltes coses que es poden anar discutint sobre competències, des de recuperar el Fòrum de Diàleg Professional, aprofitar tot el treball que es va fer de sortida de la pandèmia, on quantitat de col·lectius, les societats científiques van treballar, com que era un moment d'aprofundir en el sistema i fer alguns canvis, i algunes coses les haguessin pogut fer. Fer lo mateix que van fer amb l'acord de sortida a la vaga dels metges.

Perquè, què passa amb els acords que fan amb aquesta bilateral? Els acaben traslladant a la mesa sindical, perquè vostès saben que no poden fer un acord que estigui fora de la mesa sindical. Per tant, tornarem a crear una mesa bilateral per acabar-ho passant a la mesa sindical? O en aquesta bilateral, com que no hi haurà cap sindicat, perquè només hi hauran les societats científiques i els col·legis, no caldrà que ho passem perquè no hi hauran acords sindicals? Perquè li recordo que en la bilateral de metges hi ha un sindicat.

Per tant, decidim on discutim les coses, i jo estic absolutament d'acord, aleshores, de fer les coses ben fetes. Però, miri, hi han algunes coses i decisions que es van prendre que han aprofundit en aquest malestar o en no sentir-te reconegut, en agreujar el tema. Miri, en els centres d'atenció primària s'han incorporat nutricionistes, referents de benestar emocional. I sap què? Que tots són graduats, igual que a la infermeria. Quatre anys de formació, que en aquest any han treballat..., que en aquests anys la seva formació és excel·lent i que, a més, la tenen de graduat. Però, clar, aquests sí, aquests sí que cobren tots com a A1, perquè són graduats.

No reconèixer-los moltes vegades... I jo, hi insisteixo, eh?, l'acompanyaré a Madrid, però no només és aquest reconeixement, és que els hem expulsat de la... No són facultatius. I el rebec ho és? Que tot plegat jo crec que és el que ha fet una mica aquest paquet, que potser no forma part del conveni; forma part de discutir competències, desplegament de capacitacions, saber on..., no?, quin fem, perquè si anem fent..., fem..., hem de fer les competències per grup, però després també les hem d'integrar, perquè hem de saber on arribem i quins fronts de col·lisió tenim. I llavors tot això passar-ho també a les taules sindicals. I el problema és que hem generat... I, escolti, s'ha firmat el conveni. Jo el felicito per la seva firma, però és evident que no hem pogut abordar els temes que són més importants.

Miri, jo d'alguna manera hi insisteixo perquè hi han coses que sí que es poden fer ja, coses que no trenquen els convenis, com és crear els llocs de treball i, per tant, adjudicar les especialitats als llocs de treball correctes i no començar a moure la gent amunt i avall. Hi han coses que es poden plantejar de sortida també en el tema de les capacitacions. Hi han ajustos que es poden fer. No pot ser que a un li donin l'especialitat i li treguin de la DPO. Aquí hi ha hagut un joc de...

Escolti, hi insisteixo, 800 milions d'euros posats en els professionals durant dos anys. Hem de ser capaços –i l'hi dic en plural: hem de ser capaços– de posar-los ben posats, entre altres coses perquè gestionem diners públics i tenim aquesta obligació.

Gràcies.

La presidenta

Per part del conseller, fa la seva rèplica el senyor Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut

Sí; moltes gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, hi hem posat molts diners, segurament perquè calia, perquè veníem de lluny i els professionals estaven i se sentien realment força maltractats i calia fer aquest impuls. Vostè diu: «Com és que després de posar-hi tants diners hi ha tant malestar?» Jo li matisaré i jo li dic: «Hi ha un cert malestar, no tant malestar.» Perquè, és clar, si aquesta vaga, legítimament convocada, el que ha provocat és que hi hagi un seguiment en el conjunt del sistema més aviat petit i un seguiment més significatiu a la infermeria de primària, és que hi ha un cert malestar a la infermeria de primària. Els hospitals no han parat. La resta no han parat. El conjunt del sistema ha seguit, i el conjunt del sistema està, amb tots dos convenis, prou satisfet. Però hi ha cert malestar i, per tant, l'hem d'abordar i l'hem de d'abordar.

I el malestar, un cop s'hi aprofundeix, un cop el meu equip ja s'ha trobat també amb el sindicat convocant, un cop hem vist les reivindicacions de tothom, veiem que el malestar està bàsicament en el reconeixement, i està bàsicament en les càrregues de treball, i està bàsicament en que ara cal desplegar tot aquest pla estratègic d'infermeria, que és el fruit de la segona part del Fòrum de Diàleg Professional que va fer el diagnòstic. Bé, doncs en això estarem. Com que nosaltres som el Govern i tenim una responsabilitat, és el que farem. Abordem aquest malestar, el relatiu malestar, i veurem com el podem millorar, abordant precisament totes aquestes necessitats que hi han.

Vostès fan la seva feina, i vostè, com el partit líder de l'oposició, intenta, si pot, aprofundir en aquest malestar i fer un desgast a la labor de govern. Bé, doncs això és el que toca segurament des de l'oposició al Govern. Jo li dic: «Escolti'm, d'acord, ja admeto que hi ha coses que s'han de millorar i les millorarem.» Perquè hi ha una qüestió que és clara, que és: els acords sindicals al conveni són sagrats, perquè hi ha unes taules de negociació i s'han produït i hi ha un acord molt majoritari en aquest tercer acord de l'ICS, al qual els sindicats grans –i UGT és el primer d'ells perquè és qui va guanyar les eleccions– han donat suport.

Per tant, aprofundim en les eines de què disposem per poder desplegar les coses que són millorables, que n'hi ha moltes, i ho farem. Bàsicament, per què? Perquè el repte que tenim és abordar la necessitat d'aquests nous models assistencials que passen perquè la primària s'articuli bé amb la comunitat, amb els nous rols professionals. Perquè passa perquè la primària s'articuli bé amb l'atenció residencial, que és prioritària. Perquè passa perquè la primària s'articuli bé amb l'atenció intermèdia. I passa també perquè els centres hospitalaris de proximitat s'articulin bé amb la primària per millorar l'accessibilitat a proves complementàries i per millorar l'accessibilitat també i la mobilitat de professionals, perquè tenim en algunes especialitats manca de professionals. Tot això és el que tenim. Hi ha moltes coses a millorar, naturalment, que és el que abordarem.

Per tant, hi ha cert malestar; l'abordem. Hem de parlar amb qui toca per fer-ho i ho farem. I desplegarem el pla estratègic d'aplicació de totes les qüestions vinculades a infermeria, també els TCAIs, també els administratius, i ho farem. I ho farem quan? De forma immediata, perquè ja hem començat a abordar les reunions necessàries amb els interlocutors, perquè un cop amb els convenis tancats, i esperem que amb el pressupost de l'any que ve també aprovat, puguem abordar totes aquestes necessitats.

Venim de lluny i amb necessitats de lluny? I que passem després de la pandèmia, de les retallades, i que el sistema estava tensionat? Naturalment, i per això estem aquí, per intentar millorar-ho i intentar millorar-ho amb totes les dificultats que hi hagi. Perquè n'hi han, però amb la voluntat de que els professionals es sentin més còmodes i, sobretot, perquè puguem millorar l'atenció a les persones, que és,

al final, lo que ens mou. Hi ha canvis que són instrumentals, hi ha canvis que són del sistema per poder donar millor resposta, i aquesta millor resposta s'ha de donar amb el conjunt de professionals, distribuint bé els papers, les competències, desplegant-les bé i d'aquesta manera, amb treball en equip, poder millorar l'assistència al conjunt de la població.

Això és el que farem, i això és el que farem, si pot ser, amb la seva ajuda, i espero que també dels altres grups.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat aquest punt, suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tres minuts.